

POVEȘTI PERSONALE ALE PĂRINȚILOR MIGRATORI

COLECTATE PENTRU PROIECTUL

“CREAREA DE SERVICII EDUCATIONALE PENTRU PARINTI MIGRATORI”

PARTENERII PROIECTULUI:

CENTRUM PRO VEŘEJNOU POLITIKU, REPUBLICA CEHA

MENEDZMENTA HOLDING, LETONIA

JONISKĖLIO IGNO KARPIO ŽEMĖS ŪKIO IR PASLAUGŲ MOKYKLA, LITUANIA

OŚWIATOWIEC-ŁÓDŹ, POLONIA

COLEGIUL TEHNIC METALURGIC, ROMÂNIA

MERSIN IL MILLI EGITIM MUDURLUGU, TURCIA

ACEASTĂ CARTE A FOST TRADUSĂ DIN LIMBA ENGLEZĂ DE:

OSIAC-NEDELEA CARMEN-MARIA

DINU-MARCU DANIELA-ELENA

BAZATĂ PE STUDIILE CALITATIVE IMPLEMENTATE DE MEMBRII
PROIECTULUI ÎN REPUBLICA CEHĂ, LETONIA, LITUANIA, POLONIA,
ROMÂNIA ȘI TURCIA DIN IULIE 2012 PÂNĂ ÎN IULIE 2013.

REFERENT:

PROF. DOCTOR ED. E.HAVRDOVÁ

CENTER FOR PUBLIC POLICY, PRAGA

© EUROPEAN UNION, 2013

INFORMAȚIILE ȘI PĂRERILE CONȚINUTE ÎN ACEASTĂ PUBLICAȚIE SUNT CELE ALE AUTORILOR ȘI NU REFLECTĂ NEAPĂRAT PĂREREA OFICIALĂ A UNIUNII EUROPENE. NICI INSTITUȚIILE UNIUNII EUROPENE ȘI NICIO PERSOANĂ ACȚIONÂND ÎN NUMELE SĂU NU POATE FI CONSIDERATĂ RESPONSABILĂ PENTRU FOLOSIREA INFORMAȚIILOR CONȚINUTE DE ACEASTA.

Cuprins:

Introducere	4
Despre proiect	6
Principalele constatări ale cercetărilor..... Eroare! Marcaj în document nedefinit.	
Republica Cehă	10
Informații generale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Povești personale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Letonia	22
Informații generale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Povești personale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Lituania	33
Informații generale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Povești personale.....	33
Polonia	43
Informații generale.....	43
Povești personale.....	44
România	56
Informații generale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Povești personale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Turcia	63
Informații generale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Povești personale.....	Eroare! Marcaj în document nedefinit.
Anexă: Protocolul interviurilor	65

Introducere

Extinderea UE și stabilirea principiilor de liberă circulație a muncii a dus la o mobilitate mai mare a populației europene. Libera circulație a persoanelor este declarată ca unul din drepturile fundamentale garantate cetățenilor Uniunii Europene (UE) de către tratate. Conceptul de liberă circulație a persoanelor a venit cu semnarea Acordului de la Schengen în 1985 și cu Convenția Schengen ulterioară, în 1990, care a inițiat eliminarea controalelor la frontieră între țările participante. Fiind parte a cadrului legal și instituțional al UE, cooperarea Schengen a fost treptat extinsă pentru a include majoritatea statelor membre UE, precum și unele țări din afara UE.¹

Conform Eurostat, 3,8 milioane de oameni au migrat spre și între cele 27 de state membre UE în 2008. Cele 27 de state membre UE au primit aproape două milioane de migranți de alte naționalități din UE. Românii au fost cei mai mobili, urmați de polonezi și germani (rețineți că acești migranți nu-și aveau neapărat reședința anterioară în țara de cetățenie). În cazul în care cetățenii care se întorceau sunt excluși din analiză, românii încă se află pe primul loc, urmați de polonezi și bulgari. Cele 27 de state membre UE au primit 384 000 de cetățeni români, 266 000 de cetățeni polonezi și 91 000 de cetățeni bulgari.¹

Majoritatea celor 27 de state membre în 2008 au raportat mai mult imigrare decât emigrare, dar în Bulgaria, Germania, Polonia, România și cele trei state baltice, Estonia, Letonia și Lituania, emigranții îi depășesc numeric pe imigranți. Spania, Germania și Marea Britanie au fost printre țările UE cu cea mai mare imigrație. Ei au primit mai mult de jumătate (53%) din totalul imigranților în 2008, dar, în același timp, au experimentat, de asemenea, un nivel mare de emigrare. În raport cu numărul populației rezidentă, Luxemburg (cu 36.3 imigranți la 1 000 de locuitori), a avut cel mai înalt nivel de imigrație în UE în 2008, urmată de Malta și Cipru cu 21,9 cu 17,8. Luxemburg, țara cu cel mai mare număr de imigranți pe cap de locuitor și una dintre cele mai mici țări din UE în ceea ce privește numărul populației, a raportat, de asemenea, cea mai mare rata de emigrare în 2008, cu 20,6, emigranți la 1 000 de locuitori.²

Primele 10 țări în care se emigrează din cele 27 state membre, 2008³

Cetățeni ai UE Tara de cetățenie	(inclusiv co- naționali)	Cetățeni UE Tara de cetățenie	(fără co- naționali)	Cetățeni non-UE Tara de cetățenie	
(1 000)		(1 000)		(1 000)	
România	Cel puțin 384	România	384	Moroc	157
Polonia	302	Polonia	266	China	97
Germania	196	Bulgaria	91	India	93

¹ Migrants in Europe, A Statistical Portrait of the First and Second Generation, Eurostat: Statistical Books, Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2011

² Ibid. P. 18

³ Source: Eurostat (online data code: migr_imm1ctz) and Eurostat estimates

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

Marea Britanie	146	Germania	88	Albania	81
Franța	126	Italia	67	Ukraina	80
Italia	105	Franța	62	Brazilia	62
Bulgaria	92	Marea Britanie	61	SUA	61
Olanda	81	Ungaria	44	Turcia	51
Spania	61	Olanda	40	Federația Rusă	50
Belgia	48	Portugalia	38	Columbia	49

Cu toate acestea, pe lângă beneficiile legate de creșterea economică, libera circulație a muncii aduce după sine un număr mare de provocări atât pentru imigranți cât și pentru cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene. Conform cercetărilor recente cu privire la familiile de migranți, migrații experimentează niveluri mai ridicate ale șomajului, locuri de muncă subcalificate, locuințe supraaglomerate și de slabă calitate, copiii migranților sunt adesea expuși la risc de părăsire timpurie a școlii. În plus, migranții au de obicei un nivel mai scăzut de venituri și în special cei din afara UE au un risc semnificativ crescut de sărăcie sau de excluziune socială, chiar dacă aceștia au un loc de muncă. Acest risc este mai mare în gospodăriile cu copii. Cu scopul de a reduce aceste provocări, migrația a devenit recent unul dintre cele mai importante probleme sociale, economice și politice din Europa. Un număr mare de cercetări s-a concentrat pe instrumentele și metodele necesare pentru a face față problemelor cauzate de creșterea migrației cetățenilor UE.

Cu toate acestea, există foarte puține studii care analizează impactul migrației asupra relațiilor de familie, inclusiv a relațiilor dintre parteneri, părinți și copii, bunici. Este evident, că stilul de viață al familiei se schimbă considerabil după ce s-a luat decizia de a se muta, fie ca o întregă familie împreună sau un singur membru. În ambele cazuri, adulții migranți și copiii lor se confruntă cu provocări sociale și emoționale legate de noile circumstanțe și condițiile la care trebuie să se adapteze, situațiile și persoanele cu care trebuie să se obișnuiască precum și sentimentele de singurătate și dorul de casa și de oamenii apropiați. În timp ce Comisia Europeană are un număr de programe și măsuri menite să ofere ajutor pentru imigranți și copiii lor, care sosesc împreună cu ei, cum ar fi programele de integrare socială, cursuri de formare, școli speciale pentru copiii migranților, problema copiilor abandonați în timp ce părinții lor lucrează în străinătate, este foarte rar abordată. Statisticile oficiale nu oferă informații despre numărul exact al copiilor și partenerilor lăsați în urmă. În plus, dezvoltarea socială și emoțională a acestor copii a fost rareori în centrul atenției cercetărilor privind migrația în cadrul Uniunii Europene.

Despre proiect

Proiectul "Crearea de servicii educaționale pentru părinții migranți" în cadrul Parteneriatului pentru Învățare Grundtvig, Programul Life Long Learning al Comisiei Europene are drept scop abordarea unor probleme emoționale și sociale ale părinților emigranți, ale copiilor și partenerilor lăsați în urma lor. Scopul proiectului este de a propune soluții la probleme de comunicare, care ar contribui la reducerea de deprivare emoțională și greutatea psihologică ale membrilor familiilor, ai căror membri migrează pentru muncă în alte țări din UE sau în alte zone din țările proprii și își lasă copiii acasă.

Proiectul este implementat în parteneriat de organizații, școli și instituții din șase țări europene:

Centrum pro veřejnou politiku, Republica Cehă (persoană de contact Egle Havrdová)

Menedzmenta Holding, Letonia (persoană de contact Tatjana Melehova)

Joniskėlio Igno Karpio žemės ūkio ir paslaugų mokykla, Lituania (persoană de contact Jūrate Jovaišiene)

Oświatowiec-Łódź, Polonia (persoană de contact Marta Kędzia)

Colegiul Tehnic Metalurgic, România (persoană de contact Carmen Nedelea)

Mersin İl Milli Eğitim Müdürlüğü, Turcia (persoană de contact Tülay Karabulut)

Ideea proiectului a fost adus de către profesorii și asistenții sociali hotărâți să-i ajute pe copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Problema copiilor rămași acasă în timp ce unul sau ambii părinți lucrează în străinătate sau în alte zone îndepărtate a afectat grav unele țări mai sărace din UE și țări candidate. De exemplu, Croația a înregistrat niveluri ridicate ale migrației părinților pentru munca în țările UE. Există temeri că odată cu aderarea altor țări la UE, gradul de astfel de migrație va crește. "Tații Turciei" migrează pentru muncă în alte țări sau în alte zone ale Turciei din cauza ratei ridicate a șomajului, dar, în orice caz, mamele familiei nu își lasă niciodată copii.

Conform cunoștințelor actuale cele mai comune probleme ale copiilor lăsați în urmă de părinții emigranți sunt legate de factori sociali, psihologici, și de adaptare. Școlile oferă asistență psihologică, materială și educațională pentru copii de emigranți. Cu toate acestea, copii de emigranți au nevoie să experimenteze răspunderea părintească, comunicarea constantă cu părinți, profesori și îngrijitori, duc, de asemenea, lipsa de abilități de viață socială. De multe ori familiile cu copii au îndoeli cu privire la decizia lor de a pleca în străinătate pentru a-și câștiga existența, pentru că este o soluție costisitoare și exigentă din punct de vedere psihologic. De obicei, aceasta este ultima opțiune aleasă de către părinți. Mai mult decât atât, părinții remarcă faptul că nici în timpul perioadei de luare a deciziilor,

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

nici mai târziu, ei nu primesc sprijin de la instituții de stat sau agenții sociale. Majoritatea părinților care lucrează în străinătate, sunt reprezentanți ai unei clase muncitoare, fără de orice aptitudini speciale de adaptare la mediile culturale, sociale și economice diferite. Mai mult decât atât, ei înșiși de multe ori duc lipsă de competențe sociale, precum și lingvistice necesare pentru cariera de migrant de succes. Nu în ultimul rând, ei trebuie, de asemenea, să rezolve dificultățile de comunicare de zi cu zi cu copiii lor în creștere și plecările pe termen lung le perturbă relațiile cu membrii familiei chiar mai mult. Prin urmare, instrumentele speciale de învățământ și de formare le-ar putea oferi cunoștințele și abilități necesare care să le permită să mențină legături mai strânse cu copiii și alți membri ai familiei lăsați în urmă.

Activitățile principale ale proiectului includ activități de cercetare bazate pe interviuri calitative (50 de interviuri) cu partenerii și membrii familiei lăsate în urmă de către unul sau ambii părinți emigranți, precum și cu emigranții din cele șase țări. Cercetarea dă informații importante cu privire la schimbările apărute în stilul de viață al familiei, precum și dificultățile cu care se confruntă după emigrarea părinților. Aceste informații vor permite proiectarea cursului de formare pentru parteneri și membrii familiei adulților (bunici, alte rude) lăsați în urmă, ceea ce va contribui la reducerea problemelor de comunicare, a dificultăților emoționale și psihologice resimțite după plecarea unuia sau a ambilor părinți. În următoarele capitole ale acestei publicații, veți găsi principalele constatări ale cercetării, precum și poveștile personale selectate ale părinților emigranți din șase țări: Republica Cehă, Letonia, Lituania, Polonia, România și Turcia. Având în vedere motivele etice, numele respondenților au fost schimbate.

Principalele rezultate ale cercetărilor

Temele de studii calitative s-au concentrat asupra a cinci probleme principale: pre - istorie plecării, greutățile cu care se confruntă după separare, schimbările apărute în relațiile de familie, comunicarea cu copiii, după emigrarea și sprijinul primit, și aspirațiile de viitor. (Vă rugăm să consultați anexa: I Protocol pentru interviu).

1. Pre - istoria separării (principalele motive pentru părăsirea țării). Printre cele mai frecvente motive pentru a lua decizia de a părăsi patria au fost motivele financiare: lipsa de resurse financiare pentru ca familia să supraviețuiască, scopul de a câștiga mai mulți bani, să achiziționeze bunuri materiale și de a asigura o viață mai bună pentru copii. De multe ori, migrația a fost considerată ca o soluție pe termen scurt (activități sezoniere, locuri de muncă pe termen scurt), care în cele din urmă a devenit angajament pe termen lung. Stimulul următor a fost determinat de rezultatele crizei economice, și anume pierderea de locuri de muncă și a șomajului pe termen lung. În acest caz, a fost luată decizia de a găsi un nou loc de muncă în străinătate sau condiții de muncă mai bune. În acest caz, membrii familiei care plecau au primit sprijin de la partenerii și rudele lor. Cu toate acestea, ei au câștigat rareori sprijin sau înțelegere din partea copiilor lor. Al treilea motiv important a fost legat de factori de familie: divorț, conflicte de familie, sau efortul de a aduce familia împreună (reunirea cu partenerul sau părinții). În unele cazuri, decizia de a pleca a fost luată, prin urmare, urmând exemplul părinților sau prietenilor migranți.

2. Printre cele mai frecvente probleme apărute după separare sunt problemele emotionale provocate de desprinderea de parteneri sau părinți și copii. Aceste probleme au inclus: dor, disperare, tristețe, și supărare, slăbirea sentimentelor față de partener, uneori ducând la divorț. Problemele emotionale sunt mai puternice în familiile cu copii mici. Greutățile emotionale duc la schimbări în comportamentul copiilor, realizări școlare scăzute, și abandon școlar, precum și conflictele între părinți și copii, bunici și alți membri ai familiei. Alte probleme frecvente au fost legate de munca solicitantă fizic și mental, atât în cazul părinților emigranți cât și a membrilor familiei lășiți în urmă (parteneri, bunicii care au grijă de copii acasă), lucru care a dus mai departe la diferite probleme de sănătate. Printre alte greutăți au fost menționate: cunoștințe de limbi străine reduse sau absente în cazul părinților migranți, care cresc riscul de excludere socială, slujbe sub - calificate și imposibilitatea de a obține informații cu privire la piețele forței de muncă în zona în care au emigrat. În plus, migranții se confruntă adesea cu dezaprobarea localnicilor/a comunității, care, uneori, chiar duce la atacuri fizice asupra lucrătorilor imigranți. Respondenții au menționat, de asemenea, țargul de a reveni acasă legate de incapacitatea de a se adapta la piața de muncă schimbată, precum și de situația familială de acasă. Mai mult decât atât, mame lăsate în urmă de către tați emigranți au simțit, de asemenea, dezaprobare și neplăceri în comunitățile lor de acasă, mai ales în societățile cu valori tradiționale puternice (Turcia). Nu în ultimul rând, părinții emigranți sunt, de asemenea, expuși la situația nefavorabilă politică din țară de emigrare, și cu atât mai mult la teama de a-și pune viața în pericol și probleme psihologice legate de aceasta. (războiul din Irak)

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

3. Stilul de viață al familiilor după separare s-a schimbat considerabil în toate cazurile. Modificările au fost legate de absența fizică a unuia sau a ambilor membri ai familiei, precum și povară mentală a preluării responsabilităților de către o singură persoană. În unele cazuri, copiii au trebuit să preia responsabilitățile adulților în ceea ce privește treburile casnice și să aibă grijă de frați. În alte cazuri, ca urmare a emigrare părinții i au fost lăsați în urmă fără sprijin din partea tinerei generații, care a dus, de asemenea, la conflicte de familie. Mai mult decât atât, bunicii au trebuit să-i înlocuiască pe părinții pentru nepoții lor, lucru care a depășit de multe ori capacitățile și voința lor. Ca urmare comunicarea între bunici și nepoți, părinți și bunici s-a înrăutățit. În plus, abateri disciplinare și probleme la școală au avut loc. Separarea pe termen lung a copiilor și părinților, de asemenea, a dus la slăbirea legăturilor familiale și la disperare emoțională în ambele părți. Aceste probleme au devenit mai proeminente, cu înaintarea în vârstă a copiilor.

4. Părinți emigranți și copii încearcă să rămână în contact prin intermediul Skype-ului și al telefonului. Telefonul este considerat a fi un mijloc de comunicare mai personal și mai ușor, deși mult mai costisitor. Instrumentele Internetului (Skype, Facebook), sunt considerate a fi de foarte mare ajutor, chiar dacă uneori dificil de aranjat (ora programată în ambele părți, lipsa de acces la Internet). O parte dintre părinți se întorc adesea acasă pentru a asigura contactul fizic cu copiii și partenerii lor. În unele cazuri (Polonia), comunitatea de emigranți ajută, de asemenea, la menținerea contactului cu familiile și copiii lăsați acasă. Cel mai mare sprijin familiile emigrantului îl primesc de la ceilalți membri ai familiei, bunici și prieteni. Unii respondenți au menționat, de asemenea, sprijin din partea programelor guvernamentale din țara de emigrare (beneficii pentru copiii emigranților, cursuri pe probleme legale de lucru în Norvegia – în cazul leton și lituanian).

5. Atunci când vorbim despre aspirațiile de viitor, respondenții au menționat de multe ori reunirea familiei fie emigrând împreună sau întoarcerea părinților emigranți acasă. Unii dintre respondenți au fost dornici să-și păstreze locul de muncă în străinătate, să învețe limba străină, să-recunoască certificatul de învățământ, în scopul de a obține un loc de muncă mai bun în străinătate. Alții plănuiau să-și găsească un loc de muncă sau să înceapă noi afaceri acasă. Alte aspirațiile au fost legate de bogăție materială: să construiască o casă. Unii dintre respondenți, de asemenea, au declarat, că prioritățile lor, după timpul de separare a trecut de la bogății materiale la valorile familiei. (Polonia). Printre răspunsurile la aceste întrebări, s-a aflat, de asemenea, sentimentul de disperare: nu există planuri de viitor, trăiesc pentru ziua curentă.

Republica Cehă

Informații generale

Nu există nicio obligație pentru cetățenii cehi de a rezilia înmatricularea lor permanentă în țara de origine pentru plecarea pe termen lung. Prin urmare, este dificil de urmărit statisticile exacte de emigranți din Cehia. Potrivit cercetării, au fost 30 000 de emigranți Cehi în UE în 2006. Numărul total al cetățenilor cehi care lucrează în țările UE a ajuns la 36 011 de persoane în 2004 și 2005. Cei mai mulți dintre emigranții cehi lucrează în Germania (17406 de persoane), în Marea Britanie (12,219 persoane) și în Austria (2716 persoane).⁴

În conformitate cu prognoza Eurobarometrului, potențialul de migrație al membrilor UE diferă în mod considerabil. Potențialul de migrație al noilor state membre, printre care Slovacia, Ungaria, Slovenia, și Republica Cehă a fost mai mic decât al celor 15 țări UE (date colectate înainte de aderarea României și a Bulgariei). În general, cetățenii cehi nu sunt dispuși să se mute pentru muncă în interiorul țării, și au un potențial de migrație internațională foarte mic (a se vedea tabelul de mai jos⁵). Grupul de muncitori care migrează constituie persoanele din regiuni de granițe din vestul țării care călătoresc pentru a lucra în Germania, pentru perioade de la două săptămâni la o lună. Mamele care pleacă periodic au fost, de asemenea, respondenții studiului nostru calitativ.

Contribuabili la studiul calitativ din Republica Ceha:

Andrea Kuchyňková, Facultatea de Studii Humanitara, Universitatea Charles, Praga
Egle Havrdová, Centrum pro veřejnou politiku / Centrul pentru Politici Publice, Praga

⁴ Eurostat

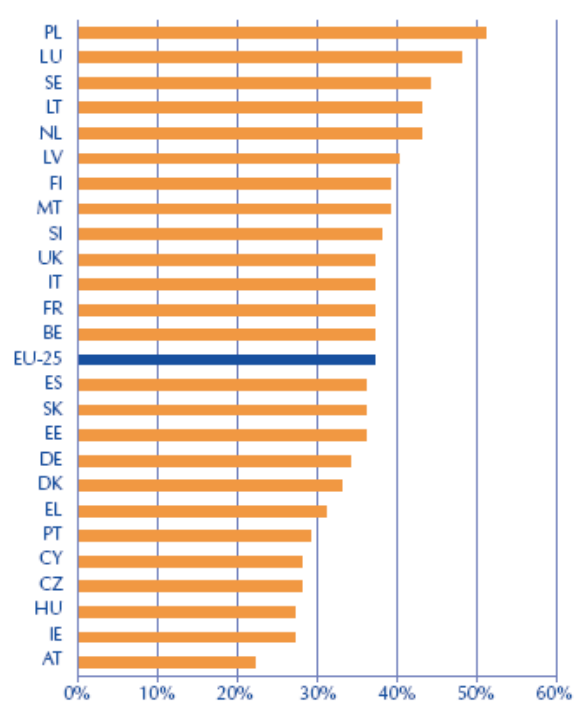
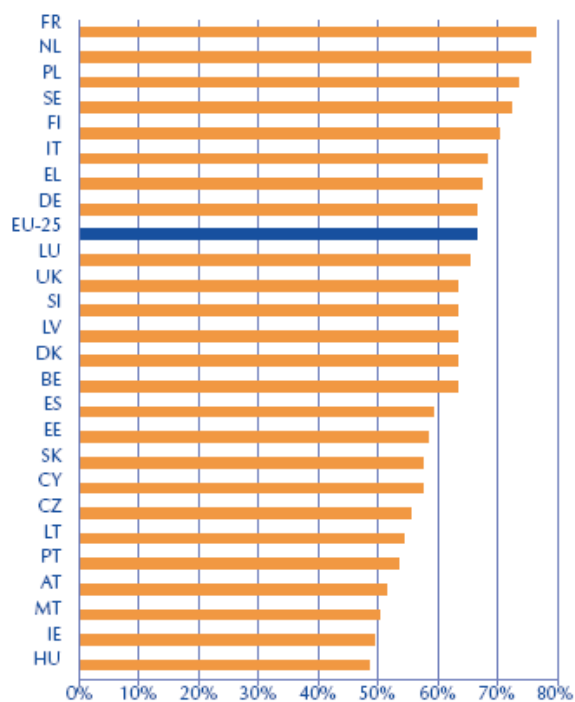
⁵ Eurobarometr 64.1. on geographical and labour market mobility (2005) in Mobility in Europe - The

way forward. [online]. 2007. European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions

[cit. 25. 10. 2007]. Dostupné z: <<http://www.eurofound.europa.eu/pubdocs/2007/03/en/1/ef0703en.pdf>>.

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

**FIG.6 PROCENTAJUL PE ȚĂRI AL
 OAMENILOR CARE AR FI GATA SĂ SE MUTE PENTRU A-ȘI GĂSI O SLUJBĂ DACĂ AR FI ȘOMERI
 ÎN ALTE REGIUNI SAU ȚĂRI**

SURSA: EUROBAROMETRUL 64.1 CU PRIVIRE LA MOBILITATEA GEOGRAFICA SI A PIETEI MUNCII- SEPTEMBRIE 2005

Povești personale

Ivona, 45 de ani, din Břeží

1. Plecarea și despărțirea

Au trecut deja șase ani de când Ivona a început să muncească în Austria. Motivul principal pentru care s-a hotărât să-și lase familia timp de paisprezece zile pe lună a fost salariul său foarte mic la ghișeu într-un supermarket.

Ivona: „Ultima picătură? 8500 coroane cehe (aprox. 340 euro) la Billa la ghișeu. Am fost în evidență la Forțele de muncă mult timp și nu-mi ofereau nicio slujbă în sănătate, așa că, după un an și jumătate la Billa am spus că ajunge, că nu mai pot trăi așa, 24/7 de muncă în continuu pentru un salariu minim.”

Era hotărâtă să accepte orice slujbă în afară de cea într-un supermarket. Nu trebuia să-și facă griji pentru copii, erau aproape adulți în acea perioadă. Și avea de asemenea un soț iubitor, care-i stătea alături, dar doar la început, după cum s-a văzut mai târziu. După câțiva ani soțul său nu a mai tolerat absența sa și a divorțat.

Ivona are doi copii. O fiică Veronika de 24 de ani și un fiu Jakub, care are 22 de ani. Veronika și-a obținut diploma universitară anul acesta și a început să lucreze, tot în Austria, ca mama sa. Jakub studiază la doua universități în același timp. Acest lucru necesită bani și, din moment ce Ivona este mama singură, ea trebuie să câștige bani în plus ca să-și susțină fiul.

2. Probleme și soluții

Când Ivona și-a părăsit familia pentru prima oară, s-a simțit rău. Până atunci ea stătuse doar acasă cu copiii sau lucrase în apropierea orașului său. Dar acest gen de despărțire era ceva nou pentru ea. A spus că nu s-a putut obișnui nici până în ziua de azi.

Ivona: „...greutatea cea mare este de ordin psihologic, ești despărțit de familia ta, despărțirea este singurul lucru la care te gândești.”

Dar acum în era tehnologiei moderne Ivona poate face față despărțirii. Ea a menționat că comunică cu copiii săi pe cât de mult este nevoie. Ei folosesc Skype-ul sau mesajele pentru a păstra legătura. Câteodată, când lucrează aproape de casă, Verča venea să o viziteze o dată pe săptămână.

3. Nevoi și sprijin

Despărțirea este de asemenea dificilă și pentru alți membrii ai familiei, în special pentru Veronika, deoarece și-a asumat responsabilitatea gospodăriei în timp ce mama sa este plecată.

„ Verča m-a înlocuit foarte rapid. Ea era conștientă că trebuie să facă lucrurile în locul meu, de aceea am fost calmă. Din fericire, soțul meu era acasă înainte și gătea cel puțin în weekend-uri așa că Verča putea să-și rezolve treburile sale”, a spus Ivona.

„Din ce am auzit de la alte îngrijitoare, toate sunt divorțate. Deoarece puțini sunt bărbații care pot suporta acest lucru. La început spun da, ne putem descurca, dar nu pot. Nu sunt capabili să accepte acest lucru. Trebuie să aibă caracter. Imi amintesc mereu, când un bărbat trebuie să plece undeva la muncă timp de paisprezece zile, o femeie trebuie să depășească acest moment. Dar, când este invers și femeia pleacă să câștige bani, bărbatul nu înțelege acest lucru. Pentru bărbați este ca o trădare faptul că femeia pleacă și îl lasă să se îngrijească singur”, explică Ivona.

4. Viitorul și speranțe

Visul Ivonei este ca studiile sale să fie recunoscute în Austria, lucru care ar ajuta-o să-și găsească o slujbă mai bună și mai ușoară, de exemplu într-un azil, unde ar putea rămâne până la pensionare. Își dorește o slujbă suficient de aproape de copiii săi și poate de nepoți pe viitor. Și ultima, dar nu cea din urmă dorință este să întâlnească un bărbat normal care să-i tolereze munca.

Jaroslava, 47 de ani, din Mikulov

1. Plecarea și despărțirea

Jaroslava și Jaroslav sunt căsătoriți, locuiesc în Republica Cehă și amândoi fac naveta la locul de muncă în Austria. Jaroslav lucrează aici din anii 90 după divizarea Cehoslovaciei. El este mecanic auto. Jaroslava a încercat să facă afaceri în Republica Cehă, dar „nu a fost atât de ideal” după cum a menționat Jaroslava. De aceea ea s-a hotărât să lucreze ca îngrijitoare în Austria în 2011. Ea admite faptul că a fost influențată de soțul său, deși acesta nu a forțat-o să facă ceva anume. Au doi copii: o fiică și un fiu. Fiul, Ondřej este mai mare și are 26 de ani, iar fiica este mai mică, numele său este Veronika și are 22 de ani. Ambii locuiesc separate de părinții lor. Au propriile lor vieți.

Pentru Jaroslav și Jaroslava munca în Austria este la fel cu cea din Republica Cehă, doar în condiții mai bune. Locul lor de muncă este aproape de casă, așa că ajung acasă devreme la ora 5 p.m. precum orice alt părinte.

„Ei bine, și el venea acasă devreme, când lucra în Mistelbach, în jur de ora 5 p.m., ca și cum ar fi mers la muncă undeva în Republica Cehă” a spus Jaroslava despre Jaroslav.

2. Probleme și soluții

Ceea ce Jaroslava găsește dificil la munca în Austria este respingerea venită din partea locuitorilor austrieci.

„Ei bine, ei au impresia că trebuie să știm totul imediat, mă refer la limbă. Dacă vorbim de competențele noastre legate de muncă, suntem mult mai buni decât ei, adică suntem mai interesați de muncă... dar ei (austriecii) cred că dacă muncești în țara lor, trebuie să le vorbești limba fluent, chiar dacă ei nu au o bază solidă în ceea ce privește limba ...mi-am dat seama de diferență când am lucrat în Viena. Acolo erau mulți străini, lucram într-un department unde două treimi din femei erau străine, așa că erau obișnuiți cu noi, dar lucrul acesta s-a schimbat când am venit în Poysdorf, zona de graniță- este total diferită, oamenii sunt mai naționaliști aici, se consideră mai buni și ne privesc ca pe cineva care vine doar ca să câștige bani”, explică Jaroslava.

Cealaltă problemă o reprezintă munca în sine. Este solicitantă atât pentru sănătatea fizică cât și cea mintală.

Jaroslava: „Avem pacienți cu Alzheimer, cu demență, munca cu unii este bună, dar unii dintre ei sunt dificili. Le spui să se ridice, iar ei stau culcați în schimb, așa că este rău pentru spate, poți avea probleme cu el.

3. Nevoi și sprijin

Nu este ușor pentru Jaroslava să muncească în Austria. Întâmpină în fiecare zi probleme legate de limbă, nu are o relație bună cu colegii săi austrieci, munca sa este grea și nu poate comunica cu pacienții săi și cu rudele acestora așa cum și-ar dori, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri este fericită că nu trebuie să-și mai facă griji legate de bani. Are o slujba care vine în întâmpinarea dorințelor sale.

Jaroslava: Este un plus pentru mine faptul că am un loc de muncă în Austria, deoarece copiii mei sunt adulți, pentru că nu mai trebuie să petrec mult timp cu ei, poate de aceea mă cufund în munca mea. Chiar îmi place slujba mea, iar familia mea mă sprijină în orice fel posibil.”

4. Viitorul și speranțe

Cea mai mare dorință a Jaroslavei este binele familiei sale și să-și păstreze locul de muncă până la pensionare. Vrea liniște în familie și să câștige bani suficienți ca să-și ajute copiii când va fi nevoie.

„ Este mai bine să ai niște bani în plus să-ți ajuți copii” a spus ea.

Marie, 47 de ani, din Šatov

1. Plecarea și despărțirea

Marie locuiește într-un sătuc la granița cu Austria. Lucra într-un birou de schimb valutar timp de zece ani când șeful său a concediat-o. I-a spus că nu vrea să plătească taxe pentru ea și că preferă să angajeze un pensionar. S-a hotărât să nu mai lucreze în Republica Cehă. De aceea își căuta o slujbă în Austria. Si-a găsit una printr-o prietenă care lucrează ca femeie de serviciu într-un spital. Acest lucru se întâmpla acum un an și jumătate.

Marie are doi copii adulți. Un fiu, care are 25 de ani și lucrează ca polițist în Praga și o fiică, care are 22 de ani și lucrează ca profesor la grădiniță. Marie are de asemenea un soț iubitor care o sprijină. Ei au o căsătorie solidă.

2. Probleme și soluții

Începuturile sunt foarte dificile pentru Marie. În fiecare zi se întoarce de la lucru complet epuizată.

Marie: „La început nu trăiam, afirm în continuare că nu am trait timp de o jumătate de an. Veneam acasă, mergeam la culcare și în ziua următoare mergeam din nou la lucru, am funcționat așa timp de o jumătate de an. Nu-mi păsa de gospodărie, nu știam ce se întâmpla cu familia, nu-mi păsa de copii.”

Motivul principal pentru care începuturile sale au fost atât de dificile este faptul că austriecii nu au acceptat-o de la început. E nevoie de ceva timp, câteodată mai bine de șase luni până ce ei sunt mulțumiți de tine ca muncitor și ca persoană. Trebuie să-i convingi că ești muncitor și că îți faci treaba așa cum se cuvine. Marie se teme în fiecare zi să nu-și piardă slujba, de aceea se află în permanență sub stres.

Marie: „Încă suntem străini pentru ei (pentru austrieci). Se uită la tine diferit și te consideră din primul moment bun de muncă. Au descoperit că străinii sunt muncitori mai buni decât austriecii. Aceștia nu-și fac treaba așa cum trebuie. Cehii muncesc din greu, pentru că noi toți ne facem griji legate de locul de muncă. Este mai bine plătit decât în țara noastră, așa că suntem cu adevărat recunoscători.”

3. Nevoi și sprijin

Oricum Marie este o persoană norocoasă deoarece este sprijinită de familia sa. O ajută psihic, fără ei nu ar putea continua o muncă așa de grea. Binențeles, și-au dorit ca ea să

renunțe la slujbă, deoarece își făceau griji pentru sănătatea sa, dar, odată ce ea s-a hotărât să continue, ei i-au stat alături.

„Au fost fericiți când am obținut slujba, dar când au văzut cât de epuizată veneam acasă în fiecare zi, n-au mai vrut să merg la lucru. Atunci am spus că, dacă alții se descurcă, o pot face și eu, iar acum este ok. Am avantajul că am copii adulți. Că sunt pe propriile lor picioare. Fiica mea, Kátá, are grijă de gospodărie. Face toată această treabă în locul meu. Aș vrea să o fac eu, dar nu pot, sunt prea epuizată. Partea bună este că am această slujbă acum, când copii sunt adulți. Dacă aș fi muncit aici înainte, nu mi-aș fi lăsat copiii singuri. Prefer întotdeauna copiii în schimbul unui loc de muncă mai bun. Sunt genul de persoană pentru care copiii sunt pe primul loc. Acum pot fi mândră de ei deoarece sunt independenți și își câștigă proprii bani”, explică Marie.

Marie se simte grozav ori de câte ori are o zi liberă. Chiar se bucură de acele zile, de obicei face o prăjitură pentru copii și petrece timp cu ei și cu soțul său. Este bucuroasă că poate face ceva pentru ei, chiar dacă uneori se simte și mai obosită după aceea.

4. Viitorul și speranțe

Cum își vede Marie viitorul? Speră să-și păstreze slujba cât mai mult posibil. Visul său este să continue în Austria până la pensionare poate cu o altă slujbă care nu va fi la fel de solicitantă psihic și fizic.

Ea a spus: „îmi doresc să fiu sănătoasă, ce altceva? Dacă sunt sănătoasă, voi câștiga bani. Nu-mi este teamă de muncă.”

Martina, 41 de ani, din Znojmo

1. Plecarea și despărțirea

Martina lucrează în Austria de doi ani. Povestea sa începe atunci când a divorțat și a rămas mamă singură. Nu era capabilă să întrețină familia cu salariul său de 7000 de coroane cehe (aproximativ 280 de euro).

„Nu puteam întreține o familie cu o slujbă plătită cu 7000 de coroane cehe, trebuia să plătesc casa, un acoperiș deasupra capului, datorii foarte mari. Trebuia să întrețin copiii, deoarece cei mari nu lucrau când am plecat în Austria, așa că îmi era greu”, explică Martina.

Martina este mama a trei copii. Cel mai mare are 23 de ani, mijlociul are 20 de ani, iar cea mică are 10 ani. Cei mari își câștigă deja proprii bani, dar Martina încă trebuie să aibă grijă de cea mică. Numele său este Terezka și trebuie să se îngrijească singură.

„Face naveta de la Konice la Znojmo la școală, nu este departe, dar trebuie să se trezească devreme. Se trezește singură, trebuie să se îngrijească singură, trebuie să închieie ușa, este pe propriile picioare din clasa înâi.” A spus Martina despre Terezka.

2. Probleme și soluții

A fost o decizie grea pentru Martina să înceapă munca în Austria, dar a avut această oportunitate și a profitat de ea, chiar dacă germana sa nu este grozavă, dar nu a avut altă opțiune. Dacă nu ar fi acceptat slujba, probabil ar fi rămas fără locuință.

„Binențeles că, munca mea în Austria influențează totul. Din cauza slujbei nu pot merge la ședința cu părinții la școala Terezkei dacă tura mea este mai lungă.

Deși Terezka trebuie să fie silitoare și sută la sută pe propriile picioare, așa cum spune Martina, ea se bucură când mama sa are o zi liberă. Ele se bucură de aceste zile când pot petrece puțin timp împreună.

O altă problemă o reprezintă slujba grea a Martinei. În fiecare zi se teme să nu o piardă. De la început a avut problem mari cu limba germană. Nu o putea vorbi prea bine. De aceea a plâns în fiecare zi în primele șase luni. A fost o perioadă dificilă pentru psihicul său.

Martina: „Ei bine, poți să fi sigur că-ți vor plăti munca, dar nu poți fi sigur că nu vei fi concediat. Oricând poți fi concediat, chiar dacă ai contract. Nu contează.”

3. Nevoi și sprijin

Martina este bucuroasă că ceilalți doi copii ai săi sunt deja adulți. Fata cea mare o ajută cu Terezka, face temele cu ea și o ajută cu treburile casei. Fără ajutorul său Martina ar fi pierdută.

„Cu toții trebuie să ajutăm, fiica mea cea mare, eu, Terezka. Cu toții trebuie să muncim pentru familie, trebuie să rămânem uniți” explică Martina.

4. Viitorul și speranțe

Martina: „Trăim în prezent, nu trăim pentru viitor, trăim acum. Sunt bucuroasă că fac bani, că sunt capabilă să-mi întretin familia și să-mi plătesc datoriile. Sunt bucuroasă că am o slujbă...le doresc tuturor să-și găsească o slujbă în Austria (cu lacrimi în ochi). Așa cum am spus, dacă nu aș fi avut slujbă, probabil am fi pe stradă. În schimb, acum putem să ne cumpărăm o mașină, putem merge cu Terezka în vacanță după nouă ani.”

Věra, 61 de ani, din Mikulov

1. Plecarea și despărțirea

Věra lucrează în Austria din 2008. A fost o coincidență faptul că acum cinci ani a întâlnit o femeie care a ajutat-o să-și găsească o slujbă în străinătate. În acea perioadă Věra era aproape de pensionare, dar ea își dorea să muncească deoarece este o femeie energică și optimistă care nu poate rezista mult timp fără să muncească. Věra a divorțat cu mulți ani în urmă, dar are un prieten care locuiește cu ea. Are un fiu, Vítek, în vârstă de 37 de ani care locuiește cu soția sa în propriul lor apartament aproape de mama sa. Věra are de asemenea doi nepoței, cel mare are 5 ani, iar cel mic 3 ani. Nora sa, Kelly provine din Olanda.

Věra: „Copilul meu este deja adult. Când am început munca în Austria, o aveam pe mama și familia aici în Republica Cehă, dar tot eram aproape de casă. Vîfa deja se mutase într-un apartament nou cu soția sa. De aceea nu-i purtam grija așa de mult, iar fostul meu prieten locuia pe strada de vizavi de apartamentul meu. Toți erau foarte aproape și mergeam acasă foarte des, chiar și în timpul celor paisprezece zile când eram de serviciu.

2. Probleme și soluții

Věra are o situație familială dificilă în prezent. Și-ar dori să aibă grijă de mama sa în vârstă, care depinde de ajutorul altor oameni, dar nu poate. După moartea sorei sale nu se poate înțelege cu nepoatele sale. După părerea Věrei acestea doresc doar banii mamei sale și de aceea au acționat-o în judecată pe Věra în legătură cu îngrijirea bunicii lor (mama Věrei). Věra câștigă bani doar pentru a plăti avocatul. Dacă nu ar fi avut o slujbă așa de bine plătită nu și-ar fi permis acest lucru ca pensionară în Republica Cehă.

3. Nevoi și sprijin

Věra admite, de asemenea, că nu este o slujbă ușoară pentru psihicul său.

„Paisprezece zile înseamnă mult pentru o familie să stea despărțiți. Bărbatul nu-și poate asuma toate responsabilitățile familiei. Este o perioadă lungă de timp și ceilalți membri ai familiei nu pot trece peste acest lucru. Slujba nu poate face totul. Acolo sunt mai mult femei cu copii mari. Femeile pe care le cunosc sunt deja bunici. Nu aș fi putut avea această slujbă dacă aveam un copil mic. Dacă Kelly mi-ar fi spus că dorește să muncească în Austria și mi-ar fi cerut să am grijă de copiii săi, probabil aș fi refuzat-o deoarece nu pot face acest lucru așa

cum trebuie. Sunt în vârstă și nu mai am așa de multă energie cum aveam când eram tânără și nu le voi putea niciodată oferi nepoților ceea ce le oferă mama lor”, explică Văra.

Din când în când Văra are grijă de nepoții săi și se bucură de acele momente. De obicei, când are o zi liberă își invită nora și nepoții la ea unde îi așteaptă cu o pungă mare de jucării pregătită pentru ei. Ia, de asemenea, în calcul posibilitatea de a renunța la slujbă pentru a avea grijă de nepoți când nora sa se va întoarce la muncă.

„Fiul meu are doi copii mici, cel mic va merge în curând la grădiniță, iar nora mea vrea să se întoarcă la muncă cât de curând posibil. Așa că, dacă ar avea nevoie de mine, i-aș ajuta cu copiii” spune Văra.

4. Viitorul și vise

Văra își dorește cel mai mult să rezolve problemele cu nepoatele sale în viitorul apropiat și să aibă grijă de mama sa. Își dorește, de asemenea, să petreacă mai mult timp cu nepoții săi, dar fără să-și piardă slujba în Austria.

Letonia

Informații generale

Numărul de letoni cu adresa în străinătate a crescut semnificativ în ultimii doi ani:

- 2007 – 41 277
- 2008 – 42 521
- 2009 – 45 741
- 2010 – 49 691
- 2011 – 72 292
- 10.09.2012 – 81 815

În conformitate cu un raport anual cu privire la condițiile copiilor din Letonia furnizate de către Ministerul Protecției Sociale al Republicii Letonia, 2 820 de copii în instituțiile de învățământ din Letonia au avut unul sau ambii părinți în străinătate în anul școlar 2011/2012.

- 2010/2011 – 3 325 copii
- 2009/2010 – 3 126 copii
- 2008/2009 – 2 855 copii

Potrivit celui de-al cincilea raport anual realizat de Departamentul Municipal al Educației din Liepāja sunt 792 de copii în instituțiile de învățământ din Liepāja ai căror părinți migrează pentru muncă în alte țări. La 542 dintre ei tații lucrează în străinătate, la 179 -mamele, la 71 -ambii părinți.

	Părinți în străinătate	Tați	Mame	Ambii părinți	Bunicii îi cresc pe copiii rămași	Alții îi cresc pe copii	Nimeni nu îi crește pe copiii lăsați
În școli	555	376	132	47	105	20	1
În instituții preșcolare	237	166	47	24	56	1	-
Total	792	542	179	71	161	21	1

Comparație a numărului de părinți emigranți pe regiuni în Lituania, 2012

Regiune, oraș	Total
Regiunea Kurzemes	195
Regiunea Latgales	248
Regiunea Rigas	270
Regiunea Vidzemes	297
Regiunea Zemgales	330
Jėkabpils	48
Valmiera	81
Daugavpils	358
Jelgava	148
Jūrmala	97
Liepāja	200
Rėzekne	68
Ventspils	102
Rīga	378

Contribuabili la studiul calitativ din Letonia:

Tatjana Melehova, Menedzmenta Holding, Riga

Dita Okmane, Menedzmenta Holding, Riga

Povești personale

Alexander, 52 de ani, Din Riga

1. Plecarea și despărțirea

Acum doi ani soția lui Alexander, Nina, și-a pierdut slujba. Ea era contabilă. Nina nu și-a mai putut găsi o slujbă în domeniul ei, așa că a plecat în Germania. Ea a lucrat ca bonă pentru o familie de imigranți letoni în Germania. Nina și Alexander au două fete: Lisa are 16 ani, iar Anastasia are 12 ani. Fiica cea mare, Lisa, este campioană națională la grupa sa de vârstă la gimnastică artistică. Acest sport cere concentrare permanentă, perseverență, o planificare rațională a timpului și mulți bani.

Alexander: „Lisa este implicată profund în sport. Ea a fost mereu foarte independentă, dar sportul înseamnă și prețuri mari.”

Fiica cea mica, Anastasia este opusul surorii sale. Este un copil problemă, ea nu se poate concentra asupra unui singur lucru pentru o perioadă mai mare de timp și este mai puțin echilibrată emoțional decât sora sa. Anastasia are și rezultate mai slabe la școală.

Alexander crede că Nina este o mama și o soție foarte bună. Toată lumea a înțeles că, dacă ea va merge să muncească în străinătate, viața de zi cu zi li se va schimba și va fi nevoie de o mai mare responsabilitate din partea tuturor, de ajutor reciproc și de independență. Cu toate acestea, familia a decis să încerce să trăiască despărțiți deoarece era nevoie de bani pentru a sprijini pasiunea Lisei.

Alexander: „Fiicele mele sunt foarte educate. Vreau să le dau cea mai bună educație.”

2. Probleme și soluții

După ce Nina s-a mutat în Germania totul a devenit mai dificil decât se așteptau. Nina a considerat întotdeauna că fiicele sale sunt suficient de mari și pot avea grijă de ele însele. Cu toate acestea problemele au început să apară la puțin timp după plecarea sa. Anastasia a devenit îndrăzneță. Ea a trecut de la o extremă la alta: și-a dorit să fie Goth apoi Punk. Și Lisa a devenit mai nervoasă, iar performanțele sale sportive au scăzut. Alexander era foarte ocupat la locul său de muncă, dar și-a asumat responsabilități suplimentare. Totuși nu avea timp suficient să vorbească cu fiicele sale și să le sprijine. Cu greu făcea față problemelor.

Nina vorbea seara cu fiicele sale pe Skype, dar acest lucru nu elimina tensiunea. Mai târziu, Nina a început să se simtă vinovată pentru că plecase în străinătate.

„În Germania, Nina avea grijă de copiii altor oameni, care nu erau cu mult mai mici decât Anastasia. Așa că Nina se gândea că nimeni nu are grijă de proprii săi copii.” explică Alexander.

3. Nevoi și sprijin

Alexander își amintește: „Cea mai importantă problemă era faptul că nu puteam face față emotional situației. Chiar și ceea ce era plăcut a început să devină iritant. Pisica noastră a dat naștere la pui, dar nu am putut fi fericiți, deoarece însemna o grijă în plus pe care nimeni nu și-o dorea. Am înțeles că ambelor noastre fiice le lipsește căldura, grija.”

Membrii familiei s-au obișnuit să ia propriile decizii, așa că nu au apelat la vreun ajutor sau sprijin pentru această situație. În ciuda acestui fapt, Alexander crede că, dacă fetele ar fi avut posibilitatea să discute cu un psiholog tensiunea ar fi mai mică.

4. Viitorul și speranțe

După un an, Nina și Alexander au înțeles că, în timp ce câștiga mai mulți bani în străinătate, Nina a început să piardă contactul cu fiicele sale. Așa că au decis ca Nina să se întoarcă în Letonia. Când s-a întors a fost nevoie de câteva săptămâni ca totul să revină la normalitate. Mai târziu, problemele au fost rezolvate și toată lumea a fost fericită din nou. Nina și Alexander consideră că a fost o experiență importantă să locuiască separate pentru o perioadă. Dar au ajuns și la concluzia că este mai bine ca Nina să nu mai plece cât timp fetele sunt încă mici. Cu toate acestea, ei nu exclude posibilitatea ca, mai târziu, să repete experiența.

Gita, 28 de ani, din Pilsrundāle

1. Plecarea și despărțirea

Gita are 28 de ani. Ea locuiește în orașelul Pilsrundāle din Letonia. Ea este administrator la o instituție culturală. În 2010 soțul Gitei, Vilnis a plecat din Letonia. A plecat la muncă în Marea Britanie. La început a lucrat în domeniul forestier, iar acum lucrează într-o companie de construcții. Vilnis și-a găsit slujba dinainte, deoarece avea mai mulți prieteni (letoni) în Anglia care lucrau pentru aceeași companie.

Deși Vilnis avea un salariu în Letonia de aproximativ 2000 Euro, suma nu era suficientă pentru familie. Era nevoie de bani. În special pentru a plăti împrumutul la bancă făcut pentru a cumpăra apartamentul și două mașini. Gita a suportat ca el să meargă în străinătate la lucru. Acest lucru ajută familia să trăiască bine.

„Părinții mei așteptau vremuri mai bune, toată lumea în Letonia aștepta vremuri mai bune. Eu nu doresc să aștept. Vreau să duc o viață normală deoarece nimic nu se va îmbunătăți în Letonia” explică Gita.

Fiul cel mare, Mārtiņš avea trei ani, iar cel mic, Juris, câteva luni când Vilnis a plecat de lângă familie. Nu au existat probleme după plecarea lui Vilnis. Copiii erau pre amici și nu-și arătau prea mult emoțiile. A fost, de asemenea, ușor pentru Vilnis să-și lase slujba în Letonia deoarece era muncitor independent și putea să-și lase slujba când dorea.

2. Probleme și soluții

Gita spune că poate face față chestiunilor organizatorice zilnice de una singură. Ea nu are nici probleme emoționale. Gita vrea ca Vilnis să locuiască în Anglia.

Comunică pe Skype. Vilnis este foarte fericit să vadă cum cresc fii săi, a fost bucuros să-l vadă pe fiul cel mic începând să meargă. Gita a mers o dată în Anglia, dar, de obicei, vine Vilnis în Letonia. De obicei de patru sau cinci ori pe an. Când Vilnis vine în Letonia își petrece majoritatea timpului cu copiii. Îi place foarte mult să-și petreacă timpul cu aceștia. Și copiii îl iubesc pe tatăl lor.

„ De exemplu Vilnis a participat la serbarea de Crăciun și la cea de Ziua Mamei la grădiniță. A fost singurul tată prezent de Ziua Mamei la grădiniță anul trecut” își amintește zâmbind Gita.

3. Nevoi și sprijin

Copiii și mama nu primesc niciun ajutor de la instituțiile statului. Rudele, prietenii o sprijină și o fac pe Gita fericită. Pentru Vilnis nu sunt probleme să se integreze în Anglia deoarece are

prieteni letoni acolo și comunică cu polonezi. Gita nu știe despre hobby-urile soțului său. „Probabil că aleargă și el” adaugă Gita.

4. Viitorul și speranțe

După părerea Gitei banii reprezintă avantajul muncii în străinătate. Ea visează să construiască o casă pentru familie. Gita recunoaște, de asemenea, că „relația cu soțul său devine mai slabă”. Nu are niciun sentiment vizavi de acest lucru. „Se întâmplă,” spune ea „deoarece trăim prea mult timp despărțiți.”

Gita consideră că nimic nu se va schimba în următorii ani. Adesea se gândește să i se alăture lui Vilnis pentru a avea un salariu mai mare. Gita trebuie să termine facultatea în Letonia. Acest lucru se va întâmpla anul viitor. Gita nu și-l poate imagina pe Vilnis muncind în Letonia și primind un salariu de aproximativ 300 Euro. Cea mai mare dorință a să este să ducă un trai bun în viitor.

Inta, 68 de ani, din Aloja

1. Plecarea și despărțirea

Inta este o maseuză în vârstă de 68 de ani. Ea lucrează la un spital în Aloja. Fiul său, Vilis a divorțat de soția sa acum șase ani când fiul lor Jānis avea 10 ani. Inta crede că poate un motiv pentru divorțul lor a fost dorința soției lui Vilis, Inese, să meargă în Elveția deoarece își găsisse o slujbă ca asistentă acolo. Inta spune că Vilis nu era de acord cu ideea plecării în străinătate, drept urmare au început să se certe și s-a ajuns la divorț. Inese a plecat în străinătate și l-a lăsat pe fiul său Jānis la Vilis și la Inta. În 2008 Vilis și-a găsit o slujbă în Germania și s-a mutat și el în străinătate. Jānis a rămas cu bunica sa.

2. Probleme și soluții

Inta consideră plecarea Inesei drept o trădare. Ea crede că, odată ivită prima ocazie, Inese și-a luat tălpășița. După părerea sa, Inese niciodată nu și-a iubit soțul sau copilul.

„În public Inese pretindea că are grijă de fiul ei, dar, de fapt, copilul a crescut cum crește iarba pe câmp. Nimeni nu îl controla, nimănui nu îi păsa dacă mănâncă sau nu, dacă își pregătea sau nu lecțiile. Această scorpie era interesată doar să ducă o viață bună” adaugă ea.

Inta a remarcat că după plecarea Inesei, Jānis a devenit sfidător și nepoliticos. Pentru ea a fost aproape imposibil să facă față situației. Vilis a devenit și el furios, a început să țipe la fiul său și chiar să-l bată.

„Atunci când Vilis s-a hotărât și el să plece din Letonia, am fost chiar fericită și am crezut că se vor încheia și scandalurile. Acum gândesc diferit. Toți băieții precum Jānis au nevoie de părinți. Tatăl cel puțin poate discuta cu el ca un bărbat, să-l comande sau să-l forțeze. Pe mine Jānis nu mă ascultă deloc” spune Inta.

Vilis îi sună uneori, dar acest lucru nu se întâmplă prea des. Toate conversațiile sunt foarte formale - îl sfătuiește mai mult pe fiul său să învețe și să o asculte pe bunica.

3. Nevoi și sprijin

Inta a apelat de multe ori la școala unde învață Jānis și a cerut ajutor. Dar profesorii au ridicat din umeri și au spus că nu o pot ajuta. Jānis a refuzat să meargă la psihologul școlii. „A spus că nu este nebun și nu are ce să vorbească cu psihologul școlii” își amintește Inta.

4. Viitorul și speranțe

Inta este convinsă că Vilis și Jānis trebuie să locuiască împreună. După părerea sa acest lucru se poate întâmpla fie în Letonia, fie în străinătate.

„Sunt sătulă de această situație. Nu am nevoie de bani. Am nevoie de liniște” recunoaște Inta.

Sarmīte, 30 de ani, din Liepāja

1. Plecarea și despărțirea

Sarmīte are 30 de ani. Ea locuiește în Liepāja și lucrează la o grădiniță. Soțul său, Māris, a plecat la muncă în străinătate acum patru ani. Acum el lucrează la depozitul unei fabrici de pește în Norvegia. Cu câteva luni înainte de plecare prietenii de-ai lui Māris s-au angajat în Norvegia. Salariul lui Māris a fost redus în mod dramatic în timpul crizei economice din Letonia. Ultima picătură care a hotărât plecarea sa a fost momentul în care salariul său a fost redus la 240 Euro pe lună. Sarmīte nu lucra în acea perioadă, ci stătea acasă cu bebelușul lor. Fiul lor, Ints avea doar câteva luni. Au și o fiică, Jana, care atunci avea 10 ani. Māris și Sarmīte au înțeles că nu o să poată supraviețui.

„A fost îngrozitor, nimeni nu voia ca Māris să plece în străinătate. Emoțional a fost foarte greu pentru noi să acceptăm faptul că trebuie să plece de lângă familie și din Letonia. Încă nu pot accepta acest lucru” explică Sarmīte.

A fost ușor pentru Māris să-și lase slujba din Liepāja. Alți angajați renunțau de asemenea la slujbele lor la compania unde lucra Māris. La puțin timp după plecarea sa, compania a dat faliment.

2. Probleme și soluții

Māris vine în Letonia să-și vadă familia de aproximativ trei ori pe an. O vizită durează aproximativ două săptămâni. În timpul vizitelor membrii familiei încearcă să stea împreună pe cât de mult posibil. Se distrează mult, călătoresc, își vizitează prietenii și alte rude. Māris vine în Letonia când fiica sa este în vacanță. Sarmīte și copiii îl vizitează în Norvegia de două ori pe an.

Cel puțin de două ori pe zi Sarmīte și copiii vorbesc cu Māris pe Skype sau la telefon. Dacă sunt probleme emoționale sau de organizare le rezolvă cu succes când vorbesc pe Skype. Încearcă să fie veseli și să râdă, dar adesea conversația duce la subiecte legate de tristețea de a fi despărțiți.

„El spune de obicei că despărțirea nu va dura o veșnicie și că, în curând, vom fi din nou împreună. Știu că Māris este trist, dar încearcă să ne încurajeze pe noi ca să suportăm situația” recunoaște Sarmīte.

Fiica, Jana, îl poate contacta pe tatăl său pe Skype, dar fiul său vorbește cu el doar când mama îl ajută să sune. Își arată unul altuia noutățile pe video Skype. De exemplu, când fiul a început să meargă i l-au arătat tatălui și acesta l-a încurajat să învețe mai repede. Māris și fiica sa învață împreună și el o ajută să-și facă temele. Māris este foarte fericit când fiica sa are succes la școală. Dar se supără și îi spune vorbe aspre când aceasta obține note mici pentru a o motiva să reușească.

La începutul despărțirii a existat șansa ca întreaga familie să meargă împreună în Norvegia. Dar, deoarece fiica a refuzat să plece, familia a hotărât ca Sarmite și copiii să rămână în Letonia, iar Māris să plece în străinătate. Acum fiica și-ar dori să plece în străinătate, dar Sarmite nu știe ce ar fi mai bine- să plece sau nu din Letonia deoarece ea speră ca Māris să se întoarcă în curând în Letonia. Cel mai mare dezavantaj este legat de suportul emoțional de care Sarmite are nevoie uneori când trebuie să ia decizii legate de copii sau de organizarea treburilor casnice de zi cu zi. Copiilor le este și lor dor de tatăl lor.

3. Nevoi și sprijin

Familia nu primește niciun ajutor din partea instituțiilor statului sau a primăriei din Liepāja. Sarmite și-ar dori să primească sprijin în ceea ce privește locuri de muncă noi în Letonia. Instituțiile din Norvegia îl ajută pe Māris să se integreze în comunitate și îl sprijină în chestiuni organizatorice. Recent Māris a participat la un seminar legat de modul în care să beneficieze de reduceri de taxe și care a fost organizat de o instituție guvernamentală din Norvegia. Deoarece este immigrant în Norvegia beneficiază de condiții mai bune ca să plătească taxe mai mici.

„Māris are prieteni și cunoaște alți letoni în Norvegia, așa că socializează și se simte integrat în comunitatea din Norvegia” explică Sarmite.

4. Viitorul și speranțe

Situația aproape că nu s-a schimbat de când trăiesc despărțiți. Sarmite are întotdeauna sentimental că Māris îi este alături.

„Când cumpăr farfurii, cumpăr patru, când cumpăr scaune, cumpăr patru. Pentru toți cei patru membri ai familiei” explică emoționată Sarmite.

Sarmite își dorește ca familia să locuiască din nou împreună în Letonia sau în altă țară. Ea crede că acest lucru se va întâmpla în cursul anului următor. Cea mai mare dorință a sa este ca Māris să se întoarcă și să locuiască în Letonia deoarece aici este casa lor. Au familia, prietenii și rudele în Letonia și toată viața au trăit în Letonia. Speră, de asemenea, ca Māris să-și găsească o slujbă în Letonia.

Vera, 72 de ani, din Daugavpils

1. Plecarea și despărțirea

Vera are 72 de ani și locuiește în Daugavpils, Letonia. Vera este pensionară. Din 2009 ea are grijă de nepoata sa, Anna.

În 2009 fiica Verei, Antra a angajat un împrumut cu ipotecă pentru a cumpăra un apartament. Rata era de aproximativ 500 de euro pe lună. Era jumătate din salariul Antrei. În perioada în care Antra și soțul ei, Gatis, lucrau puteau face față efortului financiar. În timpul crizei salariile au scăzut simțitor, nu mai era posibil pentru ei să plătească împrumutul. Era de asemenea imposibil să vândă apartamentul sau să anuleze împrumutul. Banca nu era de acord cu nicio concesie. Antra trebuia să găsească o modalitate ca să supraviețuiască și să hotărât să plece din Letonia. Vera a înțeles decizia fiicei ei.

Antra are doi copii. Anna avea cinci ani, iar Richard doar un an. Un prieten le-a spus că Antra ar putea să-și găsească o slujbă bine plătită în Norvegia. Așa că Antra, soțul și fiul ei au plecat în Norvegia să lucreze într-o fabrică de pește. Au lăsat-o pe fiica cea mare, Anna, cu bunica Vera în Letonia.

Fetița în vârstă de cinci ani nu a acceptat mult timp faptul că părinții săi l-au luat pe frățiorul său cu ei, iar ea a rămas cu bunica. A plâns, a fost furioasă pe părinții ei și a torturat-o pe bunica. Profesorii de la grădiniță i-au spus că impactul asupra dezvoltării sale intelectuale era, de asemenea, vizibil.

2. Probleme și soluții

Familia comunică pe telefon și pe Skype. Câteodată vorbesc ore în șir. Acum salariul Antrei este suficient de mare pentru a plăti împrumutul, așa că familia a rezolvat problemele financiare. Dar problemele interne ale familiei s-au intensificat. Vera crede că relația Antrei cu soțul său s-a înrăutățit.

„ Pentru Antra el a devenit un alt copil de care trebuie să aibă grijă” explică Vera.

Datorită acestui lucru au apărut dispute și între Vera și Antra. Vera i-a reproșat fiicei sale că nu îl poate face pe soțul său să o ajute. De exemplu, să petreacă mai mult timp cu Richard. În schimb, Antra a învinovățit-o pe mama sa că se amestecă în viața sa și că o întoarce împotriva soțului său. A fost rău faptul că și copiii au asistat la aceste dispute.

Vera crede că Antra nu a avut timp pentru emoții nici înainte de plecare, nici după sosirea sa în Norvegia. Ea a trebuit să aibă grijă de micuțul Richard și de viața sa de zi cu zi. La început era nevoie să o sune zilnic pe Anna să o calmeze explicându-i că, de îndată ce pot, o vor lua și pe ea în Norvegia.

Întrebări legate de starea de spirit a copiilor erau relevante în primul an de trai despărțiți. După aceea toți s-au adaptat situației. Copii și problemele lor au devenit chestiuni marginale, emoțiile au devenit mai slabe, iar despărțirea nu mai este așa de grea.

3. Nevoi și sprijin

Familia nu a primit niciun sprijin din partea statului nici în Norvegia, nici în Letonia. Atitudinea autorităților letone este singurul lucru care îi displace Verei. Ea are sentimentul că guvernul nu are nevoie de familie.

„Când apelăm la guvern ne promit munți de aur. Vom trăi precum în vestul Europei. De fapt, nimănui nu-i pasă de noi- dacă murim, nimeni nu va remarca,” este convinsă Vera.

Nici instituțiile din Norvegia nu sprijină familia și nu contribuie la bunăstarea ei. Când compania unde lucra Antra și soțul ei s-a închis i s-a spus doar atât: ești concediată. Nimeni nu a ajutat-o să-și găsească o nouă slujbă.

După părerea Verei, integrarea familiei în Norvegia nu este bine manageriată. Nici norvegienii nu sunt prea prietenoși cu străinii și nu comunică cu aceștia. În ceea ce privește alte naționalități, Vera spune că polonezii comunică doar între ei. Cât despre lituanieni, Antra nu dorește să comunice cu aceștia, deoarece majoritatea beau, unii se droghează și iau parte la bătăi.

Agenția de recrutare care duce muncitori în Norvegia i-a sfătuit să urmeze cursuri de engleză. În realitate nu a fost necesar. Deasupra Cercului Arctic oamenii vorbesc doar norvegiana, iar munca într-o fabrică de pește nu necesită prea multă comunicare.

„Peștele nu vorbește în engleză. Antra trebuie doar să își facă datoria” glumește Vera.

4. Viitorul și speranțe

Nu sunt aspecte pozitive ale faptului că membrii familiei locuiesc în țări diferite. Singurul beneficiu îl reprezintă banii. Toate celelalte sunt dezavantaje. Antra nu intenționează să se întoarcă, cu toate acestea are un apartament în Letonia, pentru care încă plătește. Vera va merge și ea în Norvegia deoarece, din cauza problemelor sale de sănătate, nu mai poate locui singură.

„Cel puțin în Norvegia are un salariu suficient de mare în cât să nu fie nevoie să se înfometeze” concluzionează Vera.

Lituania

Informații generale

Districul Pasvalys este în partea de nord a Lituaniei. Sunt 27,3 mii de locuitori care trăiesc în district (mai puțin de 1% din populația țării). Districtul este o zonă defavorizată socio-economic. Există 7000 de locuitori, care trăiesc în orașul Pasvalys și puțin mai mult de 1000 de locuitori în orașul Joniskelis. Alte persoane trăiesc în satele din apropiere: numărul de locuitori care trăiesc la sate sunt de la 20 la 800 de locuitori.

Cercetarea de fond a fost realizată în perioada octombrie-noiembrie 2012. Scopul acestei cercetări a fost de a colecta date despre părinți emigranți din zona. Din acest motiv, instituțiile autorităților locale au fost contactate, precum și piața forței de muncă din Pasvalys. Comunitățile rurale, școlile, personalul din școală și elevii au ajutat la colectarea datelor. 120 de chestionare au fost distribuite în rândul locuitorilor din Pasvalys. Datele au fost primite de la 32 de surse: 2 municipalități locale, 4 comunități rurale; gimnaziul Joniskelis; 25 de persoane (voluntari).

Suprafața totală investigată a cuprins 12,106 de locuitori (44 la sută din totalul populației în districtului). Migrația de muncă a separat 187 de familii în această zonă. În acest număr au fost, în total, 217 de părinți migranți, dintre care ambii părinți erau migranți în 30 de familii, tatăl în 100 de familii, mama la 57 de familii;

Nivelul de educație al părinților emigranți: 13 părinți migranți au educație de bază, 25 – nivel secundar, 72 - profesională; 24 -postliceal; 9 - studii superioare. Nu există date cu privire la educație pentru 74 din cazurile studiate.

Timp de separare. În 43 de familii timpul de separare este de 1 an. În 80 de familii de la 1 la 5 ani; 45 familii - de la 5 la 10 ani. 9 familii au fost separate de mai mult de 10 de ani. Nu există date cu privire la perioada de separare pentru 10 din familiile studiate.

Unul dintre părinți a luat responsabilitatea de a avea grijă de copii, după emigrarea partenerului în 121 de familii. Bunicii sau unul dintre ei au avut grijă de copii după ce părinții lor au plecat în străinătate în 56 de familii. În 7 familii alte rude au grijă de copii, după ce părinții lor au plecat. Alte persoane au fost responsabile într-o singură familie și în două cazuri copiii au fost lăsați singuri.

Informații despre copii lăsați acasă. În total, 187 de familii au lăsat în urmă 334 de copii din regiune. Dintre ei în prezent: 33 sunt adulți, 94 de copii sunt cu părinții lor în străinătate sau părinții s-au întors, 5 dintre părinții copiilor au murit, 202 cresc fără părinți sau fără unul dintre ei.

Situația actuală a familiilor emigranților: 49 de familii sunt cu copiii lor în străinătate sau în Lituania. Copii a 21 de familii sunt acum adulți. Migrația forței de muncă a influențat 112 familii.

Contribuabili la studiul calitativ din Lituania:

Jurate Jovaišiene, Joniskėlio Igno Karpio Zemes Ukio ir paslaugų mokykla, Districtul Pasvalys

Povești personale

Daiva, 29 de ani, din districtul Pasvalys

1. Plecarea și despărțirea:

Daiva are 29 de ani. Prima data soțul său, pe atunci prietenul său, a plecat la muncă în Irlanda timp de 10 luni în 2003. Tânărul cuplu dorea să-și construiască o viață împreună, lucru care necesita bani. Nici un prieten sau vreo rudă nu i-a ajutat să se hotărască, pur și simplu au completat formularul companiei și au plecat. Despărțirea a fost cel mai greu test pentru relația Daivei și a viitorul ei soț și aproape că a dus la despărțire. Apoi nu au avut copii, dar acest lucru nu a fost o tragedie. După căsătorie s-a născut un copil, apoi al doilea. Soțul său a lucrat și încă lucrează în străinătate.

2. Probleme și soluții

Când primul copil al familiei s-a născut, soțul Daivei a stat acasă două luni, după care nu s-a mai întors timp de cinci luni. Apoi soțul a stat trei săptămâni - o lună acasă și 2-3 luni în străinătate. Un an mai târziu cel de-al doilea copil s-a născut. Perioadele în care soțul era plecat erau mari, iar Daiva crede că acest lucru a avut efecte asupra stării sale de bine și asupra sănătății sale.

Cel mai greu moment pentru Daiva a fost după nașterea celor doi copii deoarece a trebuit să îi crească de una singură. Noroc că mama sa a ajutat-o. Daiva nu își poate imagina cum s-ar fi descurcat fără ajutorul mamei ei. Acum toată familia trăiește în ritmul următor: două săptămâni și o lună – soțul stă acasă două săptămâni și pleacă o lună.

Daiva: „Toată lumea s-a obișnuit cu acest mod de viață, și, nu o să credeți, nu există întâlniri sau despărțiri. La început am plâns. Era păcat. În trecut mi se părea precum plecătul la război. Acum luna trece repede.”

Daiva crede că cel mai mare dezavantaj are legătură cu copiii deoarece sunt greu de educat. Copiii se obișnuiesc cu un membru al familiei și se poartă într-un fel, apoi tatăl se întoarce, iar copiii se poartă diferit, acesta le permite mai multe. Când tatăl este plecat copiii îi duc dorul foarte mult. Nu există alte probleme deoarece copiii sunt încă mici.

Familia comunică în special la telefon. Câteodată comunică pe Skype, dar rar, deoarece soțul trebuie să aibă acces la internet în acel moment, iar familia are nevoie de timp liber. Au nevoie să se așeze în acel moment și adesea nu se potrivesc ca orar. În plus, copiilor nu le place să comunice cu tatăl lor pe Skype, deoarece reprezintă o conexiune moartă. Nu există nicio asociere cu o persoană vie când stai la calculator și te uiți la un punct fix. Familia folosește e-mailul când este nevoie ca ceva să fie tradus și trimis pe e-mail. Nu comunică prin scrisori deoarece le ia prea mult timp.

Daiva: „, Telefonul este cel mai bun.”

Copiii Daivei merg acum la școala primară. Când soțul Daivei este acasă, el încearcă să verifice ce învață copiii, încearcă să-i ajute. De asemenea, se implică în educația copiilor atât cât poate.

Daiva: Din moment ce au cărți electronice, am organizat în așa fel încât soțul meu să-i poată verifica online. E evident că nu este același lucru cu a fi acasă în permanență, dar tot este ceva.”

3. Nevoi și sprijin

Familia a făcut un împrumut. L-am făcut în momentul în care prețurile în construcții au crescut. Soțul Daivei plătește taxe, asigură niște cheltuieli ale casei și acoperă împrumutul. Acest lucru, după Daiva, este cel mai important.

În ceea ce privește trăitul și muncitul în străinătate, le-a trăit pe toate. Soțul Daivei a trăit și a muncit în țări precum Irlanda, Scoția, Irlanda de Nord și, din nou, Irlanda. Acum lucrează pentru o companie lituaniană, dar în străinătate. Când soțul Daivei a trait în Irlanda de Nord a simțit atitudinea negativă a comunității irlandeze- îl priveau ca pe unul care le lua pâinea de la gură. Au fost chiar și diverse atacuri fizice: întâlniri ale personalului, copiii localnicilor care, învățați de părinții lor, au aruncat cu ouă în casa în care acesta locuia împreună cu alți imigranți ori copii încurajați de părinții lor să îi alunge pe străini. Soțul Daivei lucrează în prezent ca șofer pe camion, iar comunicarea cu ceilalți este redusă. Dacă soțul comunică, o face doar cu oamenii de la țară. Când locuia în Irlanda de Nord avea prieteni lituanieni, acum relațiile sunt individuale. Soțul Daivei a încercat de mai multe ori să se întoarcă în Lituania. A încercat să lucreze pentru companii din Lituania- după o lună de muncă apăreau tot felul de probleme: salariul nu era plătit, iar dacă era plătit atunci era cu tot felul de opriri: că nu a făcut lucrul așa cum trebuia, că a folosit prea mult combustibil, etc. Pe scurt, nu primea salariul la care sperase, și, în cele din urmă, se întorcea la companiile străine unde îi era ușor să găsească o slujbă. Acolo primea în mod constant salariul: în ziua în care trebuia, fără opriri și fără excepții.

4. Viitorul și speranțe

Înainte familia plănuia să locuiască împreună constant. Soțul a sugerat să se mute în străinătate, dar Daiva nu a dorit. Deoarece își iubește țara natală. Acolo se simte în siguranță și nu vrea ca ea și copiii săi să fie străini într-o altă țară. Acum familia nu dorește să schimbe nimic în viața lor. Nici Daiva, nici soțul ei nu doresc să-și schimbe slujba actuală. Câteodată ei visează să locuiască în Lituania împreună, dar amână visul deoarece ei cred că nu există nicio speranță ca soțul ei să-și schimbe slujba și să meargă înapoi în Lituania.

Daiva: „ Acum încercăm să fim mulțumiți cu ceea ce avem, cel puțin cu modelul de familie pe care îl avem acum. Mai bine așa decât deloc. Binențeles, ar fi mult mai ușor dacă am locui împreună. Primim multe comentarii din partea altor oameni. Încerc să nu compar familia mea cu altele și încerc să văd mai multe avantaje deoarece comparația este dureroasă.”

RITA , 35 de ani și Roman, 36 de ani din districtul Panevezys

1. Plecarea și despărțirea:

RITA are 35 de ani și Roman, soțul ei, are 36 de ani. Aceștia locuiesc într-un mic orășel de lângă Panevezys. Rita are o diplomă în contabilitate și până în 2008 ea a lucrat într-o companie privată. Aceasta muncea mult. Salariul pe care-l primea nu era pe măsura funcției sale și a muncii depuse, iar munca sa desconsiderată. Roman a lucrat pentru o perioadă destul de îndelungată la fabrica „Ekranas” din Panevezys. Acesta avea un salariu bun, dar în 2006 fabrica a intrat în faliment și Roman a fost nevoit să își caute locuri de muncă temporare timp de doi ani. Familia și-a cumpărat propriul lor apartament, aceștia aveau 2 copii, fiul în vârstă de 12 ani și fiica în vârstă de 7 ani. Bani erau necesari pentru renovarea apartamentului, pentru mobilă și pentru nevoile familiei. În apropiere locuia o familie care era plecată în Norvegia de câțiva ani pentru a strânge bani. Aceștia i-au sugerat lui Roman să meargă împreună. În timp ce Rita nu știa ce să facă: să plece cu soțul sau să rămână cu copiii, ultima picătură a fost refuzul companiei la care lucra să-i mărească salariul. Rita și-a părăsit locul de muncă. Ei au aranjat plecarea prin companie și au mers cu familia vecinilor în Norvegia, la o fabrică de pește. Copiii au rămas în grija familiei tatălui Ritei.

Rita „mi-am lăsat locul de muncă pentru ca angajatorul meu nu era mulțumit de munca depusă”.

2. Probleme și soluții:

Pentru prima dată Rita și Roman au stat 4 luni în străinătate. Aceștia s-au întors de Crăciun și Anul Nou, după au mai stat puțin și au plecat din nou. Timp de un an și jumătate aceștia obișnuiau să călătorească și să muncească împreună și se întorceau acasă, stăteau o lună sau două cu copiii și plecau din nou. Ambii părinți ai Ritei locuiau în Panevezys, dar aceștia erau divorțați și aveau familii separate iar copii erau tot timpul plimbați dintr-o parte în alta: aceștia locuiau o perioadă cu bunicul lor, apoi erau nevoiți să meargă la bunica lor.

După câțiva ani Rita a hotărât să nu mai meargă la muncă în Norvegia și să stea cu copiii ei pentru că era dificil pentru bunici să le facă față nepoților, care nu își ascultau bunicii și care începuseră să învețe mai puțin. După 6 luni în care a stat singură cu copiii Rita a hotărât să plece din nou. Dar de data asta și-a lăsat copii acasă și a chemat-o pe verișoara sa să îi supravegheze. După o jumătate de an verișoara acesteia și-a găsit un prieten și și-a creat propria ei familie. Rita s-a întors la copii. După plecarea Ritei și a lui Roman a venit o altă verișoară pentru a-i ajuta cu copii, dar după un timp și-a creat și aceasta propria sa familie. Așadar timp de 3 ani jumătate Roman lucrează în Norvegia, dar se întorcea pentru scurt timp în Lituania, în timp ce Rita mergea la muncă, ea pleca cu el lăsând copiii în grija altor persoane cum ar fi rude sau vecini. Acum 18 luni familia a primit o altă fiică, iar în acest timp Rita a stat cu copiii. Roman încă lucrează în Norvegia venind acasă de câteva ori pe an. Separarea îndelungată a familiei a condus la răcirea relației dintre Rita și Roman.

„Rita: mâine Roman pleacă în Norvegia, sunt foarte bucuroasă, tot timpul când era acasă noi ne comportam ca câinele și pisica. Când nu e acasă sunt foarte liniștită.”

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

3. Nevoi și sprijin

Familia nu a primit ajutorul autorităților guvernamentale. Rudele și vecinii i-au ajutat pe Rita și Roman.

Când familia nu este împreună aceștia comunică pe rețelele de socializare cum ar fi Facebook și Skype. Ei vorbesc la telefon dar mai puțin pentru că e scump. Atât Roman cât și Rita interacționau în special cu comunitățile de lituanieni în străinătate deoarece sunt mulți lituanieni. De asemenea aceștia discutau și cu alți imigranți străini polonezi, letoni. Aceștia nu aveau relații cu norvegieni.

În acești ani petrecuți în Norvegia familia a strâns suficient pentru a face fața traiului și nevoilor familiei. Anul acesta, familia a strâns toate actele necesare și guvernul norvegian le va plăti copiilor o alocație pentru toată perioada pe care au petrecut-o părinții lor la muncă în Norvegia. Pentru cei 7 ani aceștia au primit o sumă considerabilă. Familia are bani în plus, ei și-ar dori să o investească undeva, să creeze o afacere. Dar nu știu cum și unde de aceea au aceleași locuri de muncă în Norvegia - pe care le cunosc și unde au câștigul garantat.

„Rita: avem bani în plus, ne-ar plăcea să-i investim dar nu știm unde. Afaceri? spuneți-ne ce afacere am putea crea?”

4. Viitorul și speranțe

Atât Rita cât și Roman vor să își salveze familia. Ambii au realizat ca statul separat nu îmbunătățește relația de familie. Planul lor: întreaga familie va merge în Norvegia.

„Roman: mâine mă întorc în Norvegia pentru că vreau ca familiei mele să nu-i lipsească nimic, prietenii noștri cu care mergeam la muncă nu mai vin pentru că au strâns destul. Eu voi merge din nou pentru ca nu am destul”

„Rita: Văd viitorul familiei mele în Norvegia. Dar acum când vom merge vom lua și copiii cu noi”

Tomas și Laima, 42 de ani, din districtul Pasvalys

1. Plecarea și despărțirea

Laima are 42 de ani, soțul său Tom are aceeași vârstă. Ei locuiesc într-un mic orășel din nordul Lituaniei. În 2006 Tomas și-a părăsit slujba de la o companie privată deoarece salariul era mic și nu era permanent. Laima avea o slujbă administrativă cu jumătate de normă la o întreprindere bugetară. Au doi copii: fiica are 16 ani, iar fiul 12 ani. Fiica învața foarte bine și după absolvirea liceului plănuia să meargă la Universitate. Fiul avea probleme congenitale - era nevoie în permanență să meargă la doctori și în sanatoriu. Lipsa de bani i-a făcut să se gândească la plecarea în străinătate. Fratele lui Tom lucrează ca șofer de cursă lungă, așa că familia a hotărât ca și el să încerce o astfel de slujbă. La început a fost ucenic - a călătorit cu fratele său în diferite țări europene. Mai târziu a început să lucreze independent. Tom nu se consideră un emigrant real deoarece el lucrează pentru o companie lituaniană, doar că toată munca este în străinătate.

Tom: „Înainte de a lua o decizie, au existat multe discuții cu persoanele apropiate din familie: obiecții și aprobări. Au fost de toate, dar, în cele din urmă, cu toții am fost de acord cu această slujbă.”

2. Probleme și soluții

Laima: „La început, când soțul meu a plecat îmi era foarte teamă să rămân singură cu copiii. După ce a plecat, ironia soartei, toate instrumentele din casă au început să se deterioreze. Mi-a fost greu să am grijă de copii și de treburile domestice.

La început, familia a plănuit ca Tom să aibă această- slujbă temporară, dar el deja lucrează de șapte ani ca șofer de cursă lungă. Familia trăiește într-un ritm de șase săptămâni cu trei săptămâni: 6 săptămâni Tom transportă bunuri în diferite țări europene și trei săptămâni stă acasă. Familia comunică cu Thomas în diferite feluri: la început comunicau pe Internet, pe Skype. Acum folosesc mai mult telefoanele mobile, deoarece serviciile au devenit mai ieftine, iar conexiunea este mai accesibilă deoarece Tom nu se poate conecta mereu la Internet. Familia rezolvă multe probleme în timpul celor trei săptămâni cât Tom este acasă. Când Tom este acasă, el vorbește mult cu copiii, se interesează de studiile și de planurile lor. Este îngrijorat de eșecul acestora și le aplaudă realizările. Când este plecat comunică în fiecare zi cu soția sa la telefon, încearcă să o sprijine în legătură cu chestiunile legate de creșterea copiilor și o sfătuiește la problemele domestice. Atât Laima, cât și Tom sunt de acord că, atunci când tatăl este plecat creșterea copiilor are de suferit. Acum fiica cea mare studiază cu succes la Universitate, dar fiul cel mic a început să chiulească de la școală în ultimul an la gimnaziu și și-a abandonat studiile. Un elev destul de bun cândva, a devenit unul din cei mai slabi elevi. Abia terminând studiile gimnaziale, fiul învață acum la o școală vocațională, deși Laima se îndoiește serios că o va termina. Laima a recurs la un psiholog pentru problemele fiului său.

I s-a răspuns că fiul său suferă probabil de depresie, dar că este nevoie de vizite la specialiști. Fiul a refuzat acest lucru și nicio încercare de convingere din partea familiei și a celor dragi nu l-a convins. În timpul celor șapte ani, Laima niciodată nu a putut suporta absența lungă a soțului.

Laima: „Încă nu sunt obișnuită cu plecările. Pentru mine este dificil să accept despărțirea, iar deteriorarea stării mele de sănătate se datorează, cred, acestor despărțiri.”

3. Nevoi și sprijin

Familia nu primește niciun ajutor din partea autorităților. Părinții ei și ai lui Tom, prietenii o ajută pe Laima. Tom nu păstrează legătura cu comunitățile din străinătate deoarece locul unde trăiește se schimbă des. Intră în contact cu conaționali și cu vorbitori de rusă deoarece vorbește rusa bine. Problema principală la muncă și în comunicarea cu alți cetățeni UE este că vorbește puțin sau deloc alte limbi precum engleza sau germana. Lui Tom i-ar plăcea să învețe engleza.

Cu trei ani în urmă Laima s-a angajat cu normă întreagă la locul său de muncă, așa că salariul ei și cel al soțului sunt suficiente pentru nevoile familiei.

4. Viitorul și speranțe

De fapt, familia nu are nicio intenție să ia vreo hotărâre pentru a schimba situația. Totuși, cel mai mare vis al lor este ca Tom să-și găsească o slujbă în Lituania, iar familia să nu se mai despartă.

Tom: „ Deși îmi place slujba mea încă din prima zi din cele șase săptămâni în străinătate încep să număr zilele, apoi săptămânile până merg acasă trei săptămâni în vacanță. Visul meu cel mai mare este să-i găsesc o slujbă în Lituania cu același salariu sau chiar puțin mai mic, dar să pot fi acasă cu familia mea, soția, copiii și toate celelalte rude dragi.”

Laima: „ Dorința mea cea mare este ca soțul să-și poată găsi o slujbă în Lituania și să stea cu familia. Sunt sută la sută convinsă că banii nu îi fac pe oameni fericiți: îi fac doar să trăiască mai ușor.”

Violetta, 29 de ani, din districtul Pasvalys

1. Plecarea și despărțirea

Violetta are 29 de ani. Ea și soțul său locuiau la țară în districtul Pasvalys.

Soțul Violettei a plecat în străinătate în 2008. Apoi a urmat o perioadă extreme de dificilă pentru familie. Familia locuia cu părinții Violettei și depindeau de ei, deoarece aceștia nu lucrau. Părinții Violettei îi ajutau pe ei și pe copiii (de doi și respective 1 an). Prețurile crescuseră, iar soțul ei nu-și găsea o slujbă. Era foarte greu să locuiască la sat și fără mașină. Cu ajutorul prietenilor, soțul Violettei și-a găsit o slujbă într-un mic orașel irlandez, Tiltianis. Nu era cea mai ușoară slujbă - tăia carcasse de animale într-o carmangerie. A fost o decizie grea pentru întreaga familie. Părinții Violettei au fost foarte supărați și nu voiau să-l lase să plece. După plecarea soțului, Violetta rămase cu copiii la părinții săi.

Violet: „Ultima picătură care ne-a făcut să luăm decizia a fost creșterea prețurilor și faptul că nu-și găsea o slujbă locuind la țară și neavând mașină.”

2. Probleme și soluții

Soțul Violettei pleca perioade mari de timp și se întorcea rar, o dată la o jumătate de an în cel mai bun caz. Telefonul era o oportunitate rară deoarece era scump. După doi ani, când copiii au crescut, Violetta a plecat în Irlanda. Acolo a lucrat ca ajutor domestic. Copiii au rămas, după spusele Violettei, pe mâini bune, cu mama sa. Violetta și soțul său le trimiteau bani în mod regulat mamei și copiilor. Sunau pe cât de des posibil. Mai mult, datorită posibilității de a folosi Skype-ul, comunicau des, dar tot le era dor de copii. Dorul de copii și oboseala de la muncă o epuizau pe Violet. Împreună cu soțul său visează să strângă bani și să se întoarcă în Lituania. După câțiva ani au cumpărat o mica casă la țară în Lituania. Violet s-a întors, iar soțul său a rămas. Violet este bucuroasă că este cu copiii, dar situația nu s-a îmbunătățit. Copiii cresc și la fel nevoile lor, și au început reconstrucția casei care era inevitabilă. Nu doreau să trăiască din alocație, așa că, din nou și-a lăsat copiii cu mama și a plecat din țară.

Violetta: „Deși muncim din greu în Irlanda, viața este mai bună acolo.”

3. Nevoi și sprijin

Familia nu primește niciun ajutor din partea autorităților guvernamentale. Părinții Violettei o ajută. Familia este în contact cu comunitatea lituaniană din Irlanda. Nu au prieteni irlandezi.

4. Viitorul și speranțe

După discuții familia Violettei a decis ca întreaga familie să se mute în Irlanda. Familia s-a mutat mai aproape de școală deoarece fiica Violettei urmează să înceapă clasa întâi în septembrie anul acesta. Familia a găsit și o școală de week-end lituaniană, unde copii învață Lituania.

Violeta: „Îi vom lua pe copii acum ca să aibă timp să se adapteze la noul mediu. Toată vara voi fi cu ei, cu siguranță nu voi lucra, ci le voi prezenta noua viață. Când cel mic va începe să meargă la grădiniță, voi începe să caut o slujbă mai bine plătită. Nu vreau să muncesc ca menajeră tot timpul. De asemenea, cunoștințele mele de engleză se îmbunătățesc. Nu renegăm Lituania deoarece îi lăsăm pe cei dragi acolo, dar astăzi asociem viața noastră cu Irlanda.”

Polonia

Informații generale

Conform Registrului Central de Statistică, erau 2 060 000 de polonezi în străinătate temporar în 2011/2012 (60 000 mai mult decât în 2010). 1 750 000 dintre ei au fost în Europa (2010: 1 685 000), 1 670 000 (2010: 1 607 000) în țările UE, 625 000 (tendință ascendentă) în Marea Britanie, 470 000 (în tendință de creștere: 01.05.2011 - deschiderea pe piața forței de muncă), în Germania, 120 000 (în scădere), în Irlanda.

Principalele caracteristici ale emigranților: 29,4% din emigranți erau mame. Referindu-se la timpul de separare, în medie, bărbații pleacă timp de 6,96 luni, femeile timp de 5,2 luni. Cea mai lungă migrație a fost de 48 luni (femei), 96 luni (bărbați), 75% dintre mame pleacă timp de nu mai mult de 6 luni, tații- sub șapte luni.

27,6% dintre copiii experimența o emigrare temporară a cel puțin unui părinte, dintre care 26,5% au fost copii de 9 ani, 33,6% - 10 ani, 35,3% au fost de 11 de ani; 30,4 % au fost de 12, 28,9% au fost de 13, 22,1% au fost de 14 ani, 28,3% au fost de 15, 27,9% au fost de 16, 22,4% au fost de 17 și 23,9% -18 ani.

Tările în care emigrează cetățenii polonezi:

AUSTRIA	25000
BELGIA	47000
CIPRU	3000
DANEMARCA	21000
FINLANDA	2000
FRANȚA	62000
GRECIA	15000
SPANIA	40000
IRLANDA	120000
ȚĂRILE DE JOS	95000
GERMANIA	470000
PORTUGALIA	1000
REPUBLICA CEHĂ	7000
SUEDIA	36000
MAREA BRITANIE	625000
ITALIA	94000
NORVEGIA	56000

Dimensiuni și direcții de emigrare din Voievodatul Łódź 14,5% dintre elevii din Voievodatul Lodz sunt copii ai părinților migranți (sub medie pentru Polonia = 14,8%). Cel mai mare procent din Polonia a fost în Voievodatul Opole cu 43% din familii și cel mai mic în Voievodatul Mazovia, cu 11,2% din familii.

Rezultatele migrației din Polonia: prognoza demografică (EUROSTAT).

În 2060 va fi cel mai mare procent de persoane peste 65 de ani (1/3 din societatea poloneză) Numărul populație va scădea de la 38 mln. în 2012 până la 31 mln. în 2060.

Creșterea numărului populației în țările gazdă (Spania, Belgia, Franța, GB, Luxemburg, Irlanda, Cipru), este cauzată de rata natalității mare a mamei imigrante în comparație cu mamele native, de exemplu, din 2008 mamele poloneze dețin locul 2 la nașteri în Marea Britanie.

Intervale de absență a părinților.

Potrivit cercetării absența părintelui / părinților pentru mai puțin de 2 luni este nesemnificativă pentru dezvoltarea copiilor. Absență de 2-6 luni are o influență slabă asupra procesului de socializare, nu există întreruperi în structura familiei, și este posibilă slăbirea legăturii părinte-copil. Absența părinților pentru 6-12 luni poate duce la o influență puternică asupra procesului de socializare, luând rolul părintelui migrant părintele care rămâne, perturbarea vizibilă a obligațiilor sociale, și posibil efect traumatizant de respingere. Absența părinților pentru mai mult de 12 luni cauzează restructurarea profundă a familiei și a relațiilor cu mediul social, interceptarea funcțiilor de către părintele care rămâne, perturbarea puternică a legăturilor de familie, probabilitate mare de respingere la copil.

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

DOMENII DE SCHIMBARE ÎN COMPORTAMENTUL COPIILOR

Absența părinților poate conduce la abateri de comportament ale copiilor. De exemplu comportamentul legat de participarea la școală: chiul numai la copiii cu vârsta cuprinsă între 14-18 cu ambii părinți peste hotare. Acesta poate provoca, de asemenea un comportament indisciplinat: tendința mai mare de lupte la copiii mai mici (9-10 ani) cu un singur părinte plecat în străinătate, tendință redusă la copiii mai mari. Există, de asemenea, riscul de comportament infracțional la copiii cu un singur părinte plecat în străinătate (1,5 % - general, 4,1 % - copii cu părinți migranți) și o tendință mai mare de alcool și droguri la copiii cu un singur părinte plecat .

Printre riscurile identificate ar putea fi , de asemenea, menționate : dezechilibru psihologic, agresiune , stima de sine scăzută , dificultăți în socializare, neîncredere, chiul, note mici, incapacitatea de a face față situației, tensiune emoțională.

Contributori la studiul calitativ din Polonia:

Anna Softys, PhD - Oświatowiec Łódź

Jarosław Puta - Oświatowiec Łódź

Wiktoria Kołyszko - Oświatowiec Łódź

Zbigniew Pyszka - Oświatowiec Łódź

Povești personale

Karol (32) și Magdalena din Lodz, Polonia

1. Plecarea și despărțirea

Familia este din Lodz. În iunie 2012 Karol a avut șansa să obțină slujba de muncitor în construcții la Londra. El s-a alăturat altor doi prieteni. Înainte să plece avea o slujbă similară la firma unchiului său în Lodz. Motivul migrării sale a fost un salariu mai mare. După ce fiul lor s-a născut, Magdalena a stat în concediu de creștere a copilului timp de o jumătate de an. Ea s-a reîntors la slujba sa de vânzătoare.

Și soțul și soția au fost de acord că acceptarea slujbei de către Karol ar reprezenta un avantaj financiar pentru familie. Au fost puțin îngrijorați și triști, dar știau că fiecare despărțire va dura doar 3-4 luni.

Inițial, părinții Magdalenei s-au împotrivit ideii. Erau îngrijorați pentru căsătoria copiilor și pentru nepoțelul lor.

2. Probleme și soluții

Păstrează legătura prin intermediul telefonului, a mesajelor, pe Skype sau prin e-mail. Karol părăsește Polonia pentru perioade între două și cinci luni, după care se întoarce pentru 2 până la 4 săptămâni.

Când el este plecat Magdalena trebuie să se descurce cu serviciul și să aibă grijă de fiul lor. Ea este ajutată de părinții ei, care sunt deja la pensie.

Fiul lor, Jerzy (2), este încă prea mic și nu reacționează la absența tatălui său. Dezvoltarea sa este una bună. Își petrece mult timp cu bunicii care au grijă de el când mama merge la serviciu sau are alte îndatoriri.

Karol susține că îi este din ce în ce mai greu să plece deoarece nu poate participa la îngrijirea și creșterea fiului său.

În primele luni Magdalenei i-a fost foarte greu să facă față situației. A fost foarte stresată și destul de tristă, dar, datorită sprijinului important acordat de părinții ei, ea a reușit treptat să-și organizeze viața.

„A fost foarte greu pentru mine la început, dar mama și tata îmi sunt de mare ajutor. Și vorbim adesea cu Karol, așa că știm ce se întâmplă în viața celuilalt. Acest lucru ajută de asemenea” spune ea.

Ambii sunt de accord că slujba soțului le aduce bani buni, lucru care îi calmează în legătură cu viitorul lor ca familie.

3. Nevoi și sprijin

Niciun membru al familiei nu locuiește în străinătate. Karol a fost sprijinit doar de cei doi prieteni ai săi care munceau de câteva luni la Londra. Aceștia l-au ajutat să-și găsească un loc ieftin unde să locuiască și cu toate actele necesare. El socializează în special cu colegii săi polonezi. Și-a făcut mai multe cunoștințe printre englezi, dar îi este greu să și-i facă prieteni din cauza nivelului său scăzut de engleză.

După șocul initial, care a durat aproximativ două luni, el s-a obișnuit cu societatea multiculturală a Londrei.

Deoarece încearcă să economisească cât de mulți bani poate, este uneori sătul de faptul că nu poate găsi bunuri de o calitate mai bună.

4. Viitorul și speranțe

Familia plănuiește să se mute la Londra împreună. Magdalena participă la un curs de limba engleză și face progrese. Karol caută o locuință ieftină de închiriat, dar încă nu a găsit una potrivită. Ei doresc să se mute până la sfârșitul anului.

„Da, suntem speriați deoarece va fi o schimbare uriașă pentru familia noastră. Dar suntem dispuși să ne asumăm riscul și să încercăm să trăim așa cum ne-am dorit întotdeauna” spune Karol.

Krzysztof (43) și Dorota (38) din Konstanynow Lodzki, Polonia

1. Plecarea și despărțirea

Familia este din Konstanynow Lodzki. Dorota, asistentă calificată, a obținut o ofertă de muncă într-un spital în Frankfurt am Main. Sora ei lucrase acolo înainte și a ajutat-o să obțină slujba. Motivul principal pentru care Dorota a acceptat slujba a fost dificultatea de a-și găsi o slujbă după concediul de creștere a copilului.

Krzysztof deține un mic atelier auto. Îl conduce de 12 ani, iar câștigul a variat.

Familia lor (bunici, unchi, mătuși) nu a fost de acord cu decizia Dorotei de a accepta slujba. Ei au susținut că îi va afecta pe copii, Maciej (10) și Julia (8) într-un mod negativ.

Dorota a plecat din țară cu inima grea - în primul rând, deoarece își lăsa soțul și copiii, și, în al doilea rând, din cauza lipsei de sprijin a familiei.

„Era să nu plec. Am avut o mulțime de îndoieli, iar comentariile critice venite din partea membrilor familiei au înrăutățit situația. Dar am înțeles că asta era șansa de care trebuia să profit” spune Dorota.

Probleme și soluții

Întreaga familie se întâlnește de două sau de trei ori pe lună. Dorota încearcă să vină acasă în fiecare weekend, dar este greu din cauza programului său, a drumului lung și a prețului scump al biletelor. Când este în străinătate, soțul și copiii comunică cu ea sunând-o în fiecare zi sau o data la două zile.

Deoarece Krzysztof are propria afacere situată aproape de casă, el are un program flexibil și poate avea grijă de copii. El pretinde că este un lucru greu de făcut de unul singur.

„Este aproape ca o a doua slujbă!” spune el râzând.

Maciej și Julia sunt îngrijiți în special de tatăl lor. Fiul nu a putut face față prea bine absenței mamei. Este adesea tensionat și plânge ușor când Dorota nu este prin preajmă. Părinții încearcă să-i explice situația. Fiica face față situației mai bine și este mai calmă. Educația copiilor merge bine, dar din cauza semnelor de tensiune emoțională manifestate de fiul lor câteodată și la școală, Dorotei și lui Krzysztof li s-a cerut de câteva ori să vorbească cu profesorul său.

Ei admit că le este din ce în ce mai greu cu fiecare lună care trece să trăiască despărțiți. Au oboist să-și trăiască viețile singuri și cred că acest lucru îi va afecta pe copii. Singurul avantaj pe care-l menționează Dorota este faptul că munca este destul de bine plătită și stabilă.

3. Nevoi și sprijin

Dorota poate conta pe sprijinul sorei sale, Dagmara cu care lucrează. Dagmara este puternică și o sprijină emoțional pe sora sa. Dorota s-a împrietenit cu colegii de la locul de muncă. Își petrec timpul împreună - gătind, vorbind, uitându-se la filme. Ei nu îi place orașul în care lucrează. Ea încă se mai simte ca un oaspete, nu ca un cetățean. Ea susține că oamenii nu sunt la fel de prietenoși ca în Polonia și că sunt formali și distanți.

4. Viitorul și speranțe

Dorota plănuiește să renunțe la slujba sa din Frankfurt anul acesta și să se mute permanent la Konstantynow. Cuplul a discutat mult și au decis că este mai important să fie împreună și să aibă grijă unul de celălalt. Erau amândoi foarte emoționați când vorbeau despre acest lucru.

„Unele lucruri sunt mai importante decât banii, știi...cum ar fi familia. Trebuie să avem grijă unul de altul și să facem ceea ce este nevoie pentru a fi împreună” spune Dorota.

Tomasz (28) și Joanna (31) din Varșovia, Polonia

1. Plecarea și despărțirea

Tomasz și Joanna sunt un cuplu din Varșovia căsătoriți cu câțiva ani în urmă. Fiica lor are 3 ani. Cu doi ani în urmă Tomasz a primit o propunere pentru o slujbă permanentă ca specialist IT la o companie din Stockholm. Lucra pentru acea companie de un an pe bază de **tele-work**. Joanna este designer graphic- ea este freelancer și își conduce propria afacere.

Tomasz a început cooperarea cu angajatorul său la recomandarea tatălui său care avea relații de afaceri cu această companie suedeză. Părinții lui Tomasz, care adesea vizitează țări scandinave, au sprijinit decizia sa de a se stabili cu locul de muncă în Suedia. Părinții Joannei nu au fost entuziasmați de idee și au încercat să-l facă să se răzgândească.

„Tensiunea dintre noi și părinții mei a fost destul de puternică. Am avut câteva certuri, dar am înțeles că ne doresc doar binele și că rezistența lor a fost cauzată de frica de necunoscut și de grija pentru viitorul nostru” spune Joanna.

2. Probleme și soluții

Deoarece Joanna lucrează mai mult de acasă, ideea inițială a fost ca ea să aibă grijă de fetiță de una singură. Totuși, după o lună s-a dovedit că era prea greu să muncească și să aibă grijă de fetiță, de aceea Joanna și Tomasz au hotărât să angajeze o bonă, care o ajută pe Joanna să aibă grijă de casă și de Marysia.

„La început m-am întrebat dacă este o idee bună, în special din motive financiare. Dar s-a dovedit că, datorită câștigului lui Tomasz la noua companie, ne putem permite acest lucru. Am fost îngrijorată și dacă pot avea încredere într-o străină și să îi permit să aibă grijă de fiica mea, dar am reușit să găsim o persoană minunată și caldă” spune Joanna.

Joanna și Tomasz păstrează legătura în fiecare zi, în special online. În una dintre conversații Joanna i-a spus lui Tomasz că au vorbit din ce în ce mai rar în ultimele trei luni. Tomasz i-a răspuns că el nu vede diferența.

3. Nevoi și sprijin

Tomasz s-a integrat repede în noul loc. El spune că oamenii pe care îi întâlnește la locul de muncă în Stockholm sunt foarte prietenoși. Nu are prea multe probleme de comunicare - el folosește engleza pentru a comunica cu ceilalți. Condițiile de muncă asigurate de companie sunt foarte bune, iar compania l-a ajutat să-și găsească un apartament de închiriat. Tomasz se poate baza și pe sprijinul părinților săi care au o rețea de contacte în Suedia și în alte țări scandinave.

Joanna spune că s-a obișnuit cu acest stil de viață deși a avut nevoie să își găsească un nou mod de organizare al timpului. Ceea ce îi lipsește cel mai mult în prezent este relația apropiată cu soțul său, îi este dor de el, iar perioadele de despărțire lungi de câteva săptămâni sunt din ce în ce mai grele pentru ea.

4. Viitorul și speranțe

Tomasz și Joanna s-au gândit de mai multe ori să se mute definitiv în Suedia. Tomasz este convins că aceasta ar fi cea mai bună soluție pentru familia lor și încearcă să-și convingă soția. Joanna încă ezită. Pe de o parte, ea știe că mutarea în Suedia la-ar permite să fie împreună în fiecare zi, pe de altă parte este îngrijorată de influența pe care această schimbare ar putea-o avea asupra fiicei lor. Ea știe și că părinții săi ar fi răniți dacă și-ar părăsi orașul natal pentru totdeauna.

„ Nu vreau să-i rănesc, dar trebuie și să am grijă de familia mea și vreau să fiu lângă soțul meu.” spune Joanna.

Tomasz (48) și Elżbieta (49) din Lodz, Polonia

1. Plecarea și despărțirea

Tomasz și Elżbieta sunt din Lodz. Ei au trei copii: Michał(25), Patryk (19) și Klaudia(16). Elżbieta a lucrat în calitate de contabilă la una din companiile din Łódź. Tomasz a lucrat ca electrician pentru câteva companii de când a terminat liceul. Acum cinci ani el și-a pierdut slujba și a rămas șomer timp de un an.

Fiul cel mare, Michał, a plecat să muncească împreună cu prietenii săi la Dublin când avea 20 de ani. La început a lucrat pentru diferite companii de construcții, iar după un an și jumătate, a început să-și construiască o afacere împreună cu prietenii săi. Deoarece știa de problemele financiare ale părinților săi și că tatăl său nu își poate găsi o slujbă, i-a propus o colaborare la firma de construcții pe care o înființase. Tomasz a acceptat.

2. Probleme și soluții

Tomasz merge la Dublin pentru perioade lungi de câteva luni - de obicei între două și șase luni. Mereu încearcă să fie acasă de sărbătorile importante. La câteva zile vorbește cu soția sa și cu copiii la telefon, încercând să se mențină la curent cu ceea ce se întâmplă acolo.

„ Mi-e dor de soția și de copiii mei, dar nu mă pot plânge. Am o slujbă bună și câștig bani buni. Trebuie să fac față acestei probleme.”

Înainte ca Tomasz să plece nu cunoștea deloc limba engleză. În timpul celor trei ani de muncă în Irlanda el a început să stăpânească câteva cunoștințe elementare, dar adesea depinde de cunoștințele fiului său de limbă engleză.

Colaborarea lui Tomasz cu fiul său este de obicei bună, dar Elżbieta spune că au fost câteva certuri serioase între fiu și tată, pentru care este dificil să facă diferența între cele două roluri ale sale.

Elżbieta face față bine situației, deși admite că nu este ușor să aibă grijă de cei doi adolescenți. În special Klaudia trece printr-o perioadă turbulentă de adolescență și Elżbieta consideră că acest lucru ar putea fi cauzat de absența tatălui.

„Eu nu sunt la fel de dură ca tatăl ei. Știu că ea are nevoie de tatăl ei” spune ea.

3. Nevoi și sprijin

Tomasz știe că se poate mereu baza pe fiul său, iar fiul său știe același lucru în ciuda conflictelor ocazionale. El spune că prietenii săi de la muncă sunt cinstiți și se înțelege foarte bine cu ei în ciuda diferenței mari de vârstă și a faptului că uneori îi este greu să găsească un

limbaj comun cu aceștia. Tomasz a ajuns să cunoască câțiva polonezi care muncesc în Dublin în timpul liber când aceștia merg în baruri sau la evenimente sportive.

În momentele sale grele Elżbieta este sprijinită de două vechi prietene.

„Dacă nu le aveam pe ele, nu știu ce mă făceam. Sunt precum niște surori pentru mine” spune ea profund emoționată.

4. Viitorul și speranțe

Tomasz și Elżbieta au căzut de acord înainte ca el să plece în străinătate că va rămâne să muncească cu fiul său până la pensionare, după care se va întoarce. Ei sunt amândoi conștienți de faptul ca oamenii de vârsta lor să-și găsească de lucru în Polonia, așa că nu se plâng.

„Sunt oameni care au mai multe probleme decât noi, iar până acum noi ne-am descurcat. Da, nu ne vedem câteva luni...Dar bucuria este mai mare când ne reîntâlnim!”spune Elżbieta.

Piotr (33) și Kinga (33) din Lodz, Polonia

1. Plecarea și despărțirea

Piotr, Kinga și fiul lor, Wojciech(8) sunt o familie din Lodz. De aproximativ trei ani părinții pleacă pentru perioade diferite de timp să muncească în străinătate, în special în Italia. Acestea sunt munci sezoniere, de obicei în grădinărit sau livezi. Piotr nu își putea găsi o slujbă permanentă și bine plătită în Polonia, de aceea a plecat în străinătate. Prima dată a mers singur, a doua oară Kinga l-a însoțit.

2. Probleme și soluții

Piotr spune că prima dată i-a fost cel mai greu. Nu vorbea italiana, nu știa care va fi munca sa și dacă angajatorul va fi cinstit. Cooperarea a mers bine, și financiar- a fost mai bună decât slujbele sale anterioare în Polonia. De aceea Piotr a început să o convingă pe soția sa să i se alăture. Kinga a avut multe îndoieli, dintre care cea mai mare aceea de a-l lăsa pe fiul său în Polonia.

„Eram îngrijorată că micuțul Wojciech este prea mic pentru o astfel de despărțire de părinți, dar mama și sora mea ne-au asigurat că vor avea grijă de el când nu suntem acolo. Pot să am încredere în ele” spune Kinga zâmbind.

3. Nevoi și sprijin

La început părinții Kingăi și sora sa au avut grijă de fiul lor. În timp, și părinții lui Piotr s-au oferit să ajute. În prezent, când ambii părinți sunt în străinătate, fie părinții lui Piotr fie cei ai Kingăi îl iau pe Wojciech la ei acasă sau se mută temporar în apartamentul Kingăi și al lui Piotr.

Înainte să plece, Piotr și Kinga nu știau pe nimeni în Italia, cu timpul s-au obișnuit cu familia angajatorului. Au învățat italiana de bază și acum sunt capabili să poarte conversații simple. Faptul că îl cunosc pe angajator le-a creat mai multe posibilități de angajare- recent au primit câteva propuneri de muncă din partea unor fermieri înfrățiți.

„Cred că este ca peste tot în lume, e mai ușor să-ți găsești o slujbă când cineva te recomandă” spune Piotr.

4. Viitorul și speranțe

Piotr și Kinga nu s-au decis încă dacă să rămână în Polonia sau să se mute în Italia definitiv. Sunt legați de familiile lor și nu le-ar plăcea să-i părăsească. Lui Piotr i-ar plăcea ca fiul lui să facă școala în Polonia. De asemenea, slujbele în Italia sunt sezoniere, nu sunt pentru tot anul.

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

„Și perspectivele unei slujbe permanente sunt limitate. Italiana noastră nu este prea bună. Iar slujbele noastre la ferme sunt doar sezoniere” spune Piotr.

Cel mai mare vis al lor este să economisească o sumă mai mare de bani și să pună bazele propriei afaceri în Lodz. Nu au încă un plan anume, dar Kinga se gândește să-și folosească experiența și cunoștințele și să deschidă un magazin cu fructe și legume de calitate de la furnizori locali.

Informații generale

România are 41 de județe. Județul Olt se află într-o zonă plană pe partea de vest a Câmpiei Române. Slatina este capitala, cu o populație de 87608 (în 2007) În anul 2011, județul Olt a avut o populație de 415,530. Cercetare a fost realizată în perioada octombrie-noiembrie 2012. Am găsit 61 de familii (5,42%), cu 83 de copii lăsați acasă după emigrarea părinților.

17 familii (27,86%), cu ambii părinți sunt / au fost departe de copilul lor / copii

21 de cazuri (34,42%), cu tatal care a fost sau este departe de copilul lui / copii

și 23 de familii (37,70%), în cazul în care mama a fost sau este departe de copilul ei / copii

Nivelul de studii al părinților care emigrează: 100% părintele / părinți nu are/ nu au studii universitare.

Cel mai scurt timp petrecut departe de copil / copii a fost de 2 săptămâni. Cel mai lung timp petrecut departe de copil / copii a fost de 18 ani.

Cine are grijă de copiii? În 9 cazuri: bunica, 7 cazuri: ambii bunici, într-un caz: bunicul, într-un caz: mama și bunica, într-o familie: tatăl și bunicii, într-un caz: tatăl și bunicul, într-un caz: rude, într-o singură familia: unchiul și bunicii și fratelemai mare, în două cazuri: nimeni nu are grijă de copil, într-un caz: Serviciile Sociale, în două cazuri mătușa are grijă de copii, în 20 de cazuri mama are grijă de copii, iar în 13 cazuri: tatăl.

Probleme emoționale și sociale: 19 cazuri au fost examinate: ei au răspuns că au o situație bună, fără alte comentarii. În patru cazuri, părinții au divorțat.

Situația familială actuală: 11 cazuri au declarat că părintele / părinții ofere sprijin financiar, 4 cazuri nu au vrut să răspundă la această întrebare, 18 cazuri au indicat, că părintele / părinții sunt în străinătate și nu au oferit informații suplimentare, 2 cazuri au declarat, că părintele / părinții sunt în România, dar ei se pregătesc pentru a pleca, 1 caz: părinții sunt în România, fără mai multe informații.

Contribuabili la studiul calitativ din România:

Osiac-Nedelea Carmen-Maria, Colegiul Tehnic Metalurgic, Slatina

Dinu-Marcu Daniela Elena, Colegiul Tehnic Metalurgic, Slatina

Nedelea Teodor, Colegiul Tehnic Metalurgic, Slatina

Țîrcomnicu Daniela, Colegiul Tehnic Metalurgic, Slatina

Povești personale

Maria, 24 ani, din Slatina

Am 24 de ani, nu sunt căsătorită și sunt elevă în clasa a IX-a Seral la Colegiul Tehnic Metalurgic Slatina. Am un copil de 5 ani și 7 luni. Am fost plecată 6 ani în Spania dar m-am înapoiat să-mi cresc copilul și să-mi continui studiile. Acum lucrez ca vânzătoare într-un magazin.

Părinții mei s-au despărțit când eu aveam 1 an și 9 luni. Atunci tata a plecat în Anglia și mama în Italia. Eu am rămas în grija bunicii care nu a fost sprijinită financiar nici de mama, nici de tata. Mama s-a recăsătorit dar noul ei soț nu m-a acceptat. Pe tata l-am cunoscut când eu aveam 16 ani dar a rămas o simplă cunoștință.

Când am devenit elevă la liceu, locuiam în garsoniera bunicii și singurul meu venit erau „banii de liceu”, cam 40 euro pe lună. Această sumă era insuficientă pentru întreținere și am abandonat școala la vârsta de 17 ani ca să plec în Spania.

Am plecat în Spania la o lună după ce plecase tatăl copilului meu. Locul de muncă l-am găsit acolo după ce lipisem pe stâlpi fluturași pe care îmi expuneam oferta.

Am ales Spania deoarece acolo plecase tatăl copilului meu și credeam că-mi va fi viitorul soț. Hotărârea am luat-o singură. Nimeni n-a manifestat nici un gest fiindcă nu prea știau ce fac, așa că mi-am lăsat școala și am plecat. Credeam că e șansa mea această plecare și aveam sentimentul că mă salvez dintr-o situație complicată.

La vârsta de 18 ani și 6 luni am născut fetița în Spania. Timp de 1 an și 4 luni fetița a rămas în Spania cu noi și apoi am adus-o în România la bunicii din partea tatălui.

Am ținut o legătură permanentă prin telefon și internet. Periodic la intervale de 3 luni eram obligată să vin acasă datorită problemelor de sănătate ale fetiței, motiv pentru care bunicii erau foarte îngrijorați.

La vârsta de 4 ani am luat fetița în Spania și a stat cu noi încă un an. Apoi ne-am despărțit și eu am revenit în țară împreună cu fetița. Am dus-o din nou la bunici. Tatăl fetiței a rămas acolo, își vede copilul cam de 2 ori pe an dar comunică prin internet.

Fetița e încă mică și nu realizează că noi suntem despărțiți. Se simte foarte bine la bunici. Am stabilit de comun acord ca atunci când va merge la școală să locuiască la mine iar în perioada vacanțelor să plece în Spania.

Când lipsesc eu, fetița comunică excelent cu bunica ei. Bunica o educă și îndrumă. E veselă și fericită când sunt amândouă. Cred că va fi bucuroasă atunci când va merge la școală. Tatăl ei o ajută trimițându-i bani și tot ce-i trebuie.

Eu m-am integrat ușor în comunitatea locală pentru că acolo erau foarte mulți prieteni și cunoștințe din satul meu. Repede ne-am făcut și prieteni spanioli. Acolo în Spania m-am simțit ca acasă. Am lucrat și câștigam foarte bine iar în afara programului prestam și alte activități de menaj și îngrijire copii. Deci, din timpul meu liber am reușit să fac bani prin practicarea unor munci ocazionale.

Dorul de copil este ceva apăsător. Ca mamă simt permanent că îmi lipsește copilul, că nu pot să mă joc cu ea, s-o îmbrac frumos, s-o aranjez cum îmi place mie. Rămâne un gol imens în sufletul meu. Atunci când ne vedem și suntem împreună comunicăm foarte bine. Mi-ar plăcea să fiu alături de ea dar sunt liniștită că se simte bine acolo lângă bunica ei. Are o verișoară cu care se joacă, în curtea casei sunt pomi, animale și păsări.

Poate că voi pleca din nou în Spania după ce termin studiile. Aici lucrez 10 ore zilnic, inclusiv sâmbăta și duminica pentru un salariu de aproximativ 90 euro pe lună.

Nu cred că noi o să mai fim o familie. Aș dori ca în cele 2 familii (a mea și a lui) să fie acceptată fetița. Nu vreau să treacă și ea prin cea m trecut eu.

Nu știu dacă a meritat sacrificiul pentru că în acele momente gândeam altfel și aspiram la formarea unei familii.

Ion, 48 ani, din Slatina

Am 48 de ani, ca studii sunt absolventul liceului și în prezent urmez cursurile școlii de maiștri din cadrul Colegiul Tehnic Metalurgic Slatina. Soția are 45 de ani, este absolventă de 10 clase și școală profesională. În prezent eu sunt mecanic și soția casnică. Ea a lucrat în Spania în ultimii 4 ani câte 3 luni în fiecare an. Avem un băiat de 11 ani, elev. La prima plecare a soției copilul avea numai 4 ani.

Datorită serviciului după plecarea soției am fost obligat să apelez la bunici, frate și soră pentru îngrijirea copilului. Între 4-5 ani băiețelul a stat la bunici, la 6 ani a locuit la Râmnicu Vâlcea în casa fratelui meu iar la 7 ani l-am dus în orașul Drăgășani la sora mea.

După căsătorie am lucrat amândoi însă cheltuielile erau mari și banii puțini. Apoi soția a rămas fără serviciu și eu eram singurul care suportam financiar întreținerea familiei.

Am hotărât să cumpăr o garsonieră de la întreprinderea unde lucram deoarece era scoasă la vânzare. Locuința arăta groaznic, trebuia renovată și erau necesari bani. Atunci s-a hotărât în familia noastră plecarea soției. De la colegi am aflat că în București se face o preselecție pentru acordarea unor contracte de muncitori sezonieri la cules căpșuni. În urma unui interviu soția a fost admisă și Spania ca țară de destinație s-a fixat printr-un contract de muncă.

La plecarea soției nu mi-a fost ușor dar știam că trebuie să plece. Copilul era prea mic la 4 ani ca să știe ce-l așteaptă după plecarea mamei. Soția s-a despărțit greu de familie dar s-a gândit că trebuie să reziste pentru binele nostru. După plecare vorbeam la telefon, apela numai soția la un interval de 2-3 zile și discuta mai mult cu copilul. Mult mai târziu am folosit și internetul. Cu certitudine aceste mijloace de comunicare ne-au fost de mare ajutor.

Când soția era plecată și copilul se afla la bunici eu mergeam la el foarte des, cam de 3 ori pe săptămână. Greu am suportat când copilul a fost la Râmnicu Vâlcea fiindcă era departe și-l vizitam numai la sfârșit de săptămână. Este un copil cuminte dar suferea că nu suntem lângă el. Timpul trece și soția se înapoiază după ce se termină cele 3 luni de lucru prevăzute în contractul de muncă.

Rămas în România, principala mea grija era copilul și serviciul. Băiatul se găsea într-o perfectă siguranță la rude dar tot îi purtam de grijă.

Niciodată băiatul nostru nu ne-a creat probleme. Ca orice copil se bucură dacă reușește să realizeze ce și-a propus. E greu de urnit dar pus în mișcare se duce pe traiectorie. Notele mari obținute la evaluări și aprecierile pozitive îl face fericit. Noi îl ajutăm și tot de la noi primește sfaturi atunci când trebuie.

Consider că am reușit ceea ce ne-am dorit adică amenajarea locuinței dar și buna îndrumare a copilului.

Soția a fost obligată să se integreze acolo. La prima plecare a suferit. Mai ales în primele săptămâni. Au existat dificultăți cu cazarea, cu mâncarea, cu noul colectiv de muncă, dificultăți pe care le-a depășit. Nu prea avea timp liber.

A fost greu, foarte greu să trăim separat. Soția era în Spania, eu în Slatina iar copilul la Drăgășani sau Râmnicu Vâlcea. Am avut avantaje numai din punct de vedere material, adică banii pe care îi primea soția.

Eu mă consider norocos fiindcă am un loc de muncă în România și-mi doresc să nu ajung niciodată șomer. Mai am 10 ani până la pensie. Soția spune că nu va mai pleca din casa ei. Ne dorim să fim sănătoși iar eu să-mi păstrez locul de muncă.

O dorință neîmplinită deocamdată este un loc de muncă pentru soție.

Am reușit ce ne-am propus inițial adică să modernizăm locuința. Ne-am cumpărat și un autoturism.

Sacrificiul a existat din parte tuturor, zic eu că a meritat numai din considerente materiale fiindcă afectiv am suferit toți.

Mihaela, 35 ani, din Slatina

Am 35 de ani, 7 clase de școală generală și 2 fete: fata mică are 16 ani, elevă la Colegiul Tehnic Metalurgic Slatina iar cea mare 18 ani. Nu am lucrat niciodată în România și am divorțat imediat după plecarea la lucru în Italia. În momentul plecării fetele aveau vârsta de 6 respectiv 8 ani. Ele au rămas în grija bunicii.

Fostul soț era singurul care aducea bani în casă pentru întreținerea familiei. S-a purtat urât cu mine și-mi reproșa că nu am slujbă.

Reproșurile primite și traiul greu au determinat plecarea mea din țară.

Am plecat în Italia fără contract de muncă. Inițial munceam într-un bar și am locuit în condiții foarte grele. Ca să-mi asigur existența prestam diverse activități casnice la mai multe familii. Apoi am lucrat într-o pizzerie fără acte legale. Mai târziu m-am angajat ca ajutor de bucătar iar în prezent lucrez cu acte în regulă la un cămin de bătrâni.

Tatăl fetelor s-a bucurat la plecarea mea. Fetele nu înțelegeau bine ce înseamnă plecarea mamei lor iar bunica nu a fost de acord cu inițiativa mea.

Am plecat cu frica în suflet într-un loc necunoscut fără să cunosc limba. Sunt sentimente profunde care nu pot fi exprimate în cuvinte.

Am menținut legătura cu familia prin telefon, apelam eu după un interval de aproximativ 3 zile.

La început reveneam în țară după o perioadă de 3 luni dar intrarea noastră în UE a favorizat libera circulație și eu am beneficiat de această oportunitate.

Ca mijloace de comunicare, telefonul a fost cel mai solicitat de mine.

Fetele nu mi-au creat niciodată surprize neplăcute iar problemele lor și ale casei le rezolvam împreună cu bunica.

Fetele discută problemele lor numai cu bunica. Ea cunoaște toate bucuriile și preocupările vârstei de adolescent. Există acum un paravan între mine și fete.

Când solicitau bani eu le trimiteam și ultimul euro, poate că mie nu-mi rămânea nici pentru un covrig. Mai târziu le trimiteam bani și pachete cu speranța că astfel se va umple golul dintre noi. Dar nu a fost așa.

În Italia m-am acomodat foarte greu. Invidia românilor de acolo mi-au făcut viața grea. Timp liber n-am avut. Alergam permanent de la o casă la alta să fac menaj pentru bani. Seara eram epuizată și plângeam.

E chinuitor să fii departe de cei dragi. În prima zi de școală a fetelor îmi doream să fiu cu ele, să le îmbrac, să le aranjez, să le cultiv speranța.

Singurul avantaj au fost banii. Dezavantajele sunt numeroase: tinerețea trece, sănătatea se duce, totul se plătește. Te apasă permanent presiunea problemelor de acolo și de aici.

Mi-aș dori să vină fetele cu mine în Italia. Ar fi mai ușor pentru că eu întrețin trei case: una în Italia, alta în Slatina unde stau fetele cu bunica și încă una la țară unde locuiește tatăl meu. Părinții nu au pensie.

Acum fetele nu vor să mă înțeleagă și nu știu ce dorințe le frământă. Ele nu apreciază sacrificiul meu și personal cred că acest sacrificiu nu a meritat. Mă doare sufletul când constat

că nu mai există o bună comunicare între mine și fetele mele. S-a instalat între noi un paravan al tăcerii.

Turcia

Informații generale

În Mersin, există treisprezece districte și aproape opt sute de școli de diferite tipuri. Studiul nostru de fond a fost efectuat la 124 de școli din cele patru districte centrale: Akdeniz, Toroslar, Mezitli și Yenişehir. Conform rezultatelor, numărul total al familiilor, care migrează pentru muncă în țările UE sau alții în alte zone din țările proprii și lasă copiii lor la domiciliu, este de 2757.

Care părinte este departe de copii: Mama = 65, Tată = 2,565, ambele = 123

Educația părinților emigranți: fără= 107, primar = 1429, secundar = 323, Liceul = 606, posliceală de doi ani = 20, diplomă universitară = 269

Timp de separare: cel mai scurt timp este de o lună. Cel mai lung timp de 28 de ani. Vîrstele copiilor rămași acasă sunt între 1-18 ani.

Țările de emigrare:

Țări străine = 1792 emigranți (64%) (Arabia, Irak, Iran, Germania, Rusia, Cipru, Franța, Canada, România, Siria)

Orașe în Turcia = 965 emigranții (36%) (Istanbul, Ankara, Antalya, Hakkari, Şırnak, Hatay, Ordu)

Situația actuală a familiilor: 85% din părinți (2344) sunt încă departe de familiile lor. 15% din părinți (413), nu mai sunt plecați.

Programul
Învățare pe
toată durata vieții

Contribuabili la studiul calitativ din Turcia:

Tulay Karabulut, Mersin İl Milli Eğitim Müdürlüğü, Mersin

Povești personale

Derya, 34 de ani, din Mersin

1. Plecarea și despărțirea

Derya are 34 de ani și are doi copii. Este casnică și locuiește cu mama sa de când soțul său a plecat din Mersin, Turcia. După ce soțul său a fost recrutat de la slujba sa pe termen lung, nu și-a mai putut găsi una așa cum trebuie mult timp. Au început să aibă probleme financiare. Apoi domnul Kiran a încercat să-și înființeze propria firmă făcând un împrumut bancar.

Cu toate acestea, el nu a putut să-și conducă propria afacere deoarece nu era suficient de calificat. Din păcate, nu au mai putut plăti împrumutul și și-au pierdut nu numai afacerea ci și casa. După toate astea, soțul său și-a găsit o slujbă în străinătate prin intermediul unei companii de construcții. De șase ani el este muncitor în construcții în România.

2. Probleme și soluții

Derya spune că a trebuit să se lupte la tot pasul în viața de zi cu zi. A avut nu numai probleme financiare, ci și de ordin psihologic. La început, în special părinții săi, nu erau mulțumiți de situație, dar știau că este obligatoriu pentru el să muncească în străinătate și să câștige bani.

„Oricum nu le plăcea ca eu să fiu singură pentru că e greu să fii femeie singură în Turcia” spune Derya.

Înainte ca soțul său să părăsească țara din motive financiare, ea și soțul său se confruntau și cu alte probleme. Domnul Kiran nu a putut veni în Turcia în primii doi ani. Apoi a primit permisiunea să meargă acasă o dată pe an. „Rareori vorbim la telefon deoarece este foarte scump” spune Derya, dar Internetul a fost o modalitate mult mai ieftină de a comunica recent. Se văd pe Skype o dată la două săptămâni.

„Am încercat să fac tot ce pot pentru copiii mei de când tatăl lor a plecat în străinătate. Oricum soțul meu nu avea o relație bună cu copiii noștri” spune ea.

În continuare, ei nu au o relație strânsă cu tatăl lor, iar Derya nu depășească această problemă.

3. Nevoi și sprijin

Deoarece soțul său nu este plătit la timp, Derya încă se confruntă cu greutăți financiare. După ce s-a mutat în casa mamei sale majoritatea cheltuielilor sale s-au redus, dar nevoile copiilor cresc deoarece aceștia sunt în creștere.

Doi dintre copii învață la aceeași școală, iar profesorii le cunosc situația. Mulțumită profesorilor, copii noștri iubesc școala și pe colegii lor. Sunt buni la carte.

4. Viitorul și speranțe

Faptul că trăiesc despărțiți este greu pentru copii din punct de vedere emoțional și psihic. Deși încearcă să gândească pozitiv, ea spune:

„Nu suport faptul că nu suntem o familie completă. Pot vobi despre dezavantaje, nu și despre avantaje.”

Derya consideră că acum au o anumită rutină și că membrii familiei sale s-au obișnuit cu această situație. Pe viitor ea vrea să locuiască împreună cu soțul său și cu copii în propria lor casă fără nicio problemă. Ea crede că soțul său are vise, dar că niciunul nu s-a îndeplinit.

„Vreau ca el să vină acasă cât mai repede posibil” spune ea.

Özlem, 29 de ani, din Mersin

1. Plecarea și despărțirea

Özlem are 29 de ani și are doar o fiică. De trei ani soțul său lucrează în străinătate în construcții. Ea a lucrat ca vânzătoare la un centru comercial pentru o perioadă scurtă de timp, dar a trebuit să renunțe la slujbă.

Familia Aydın a trecut prin multe necazuri din cauza datoriilor și procedurilor de executare silită a casei lor. La început soțul său a plecat la Istanbul să-și găsească o slujbă, dar nu a reușit. Apoi s-a hotărât să plece în străinătate sfătuit de unul dintre prietenii săi cei mai buni.

2. Probleme și soluții

„Existau multe bârfe despre mine în cartier așa că socrul meu m-a obligat să renunț la slujbă” spune Özlem.

De aceea a trebuit să renunțe la slujbă. Apoi s-a mutat să locuiască cu familia ei. Deoarece nu se simțea în siguranță și dorea ca ceilalți să nu o mai bârfească. Părinții și socrii săi nu au lăsat-o singură și liberă.

„Nu pot spune suferințele mele în detaliu” spune Özlem.

Ea menționează, de asemenea, problemele soțului său. Acesta nu a locuit niciodată singur. Mama sa, iar apoi Özlem au avut grijă de el toată viața sa și este pentru prima dată când trebuie să-și spele rufe, să-și gătească, etc.

„Fiica mea nu-l poate îmbrățișa sau atinge pe tatăl său când vine să ne viziteze” declară Özlem.

Fiica ei are opt ani, nu știe nimic despre tatăl ei și, pentru ea, acesta este un străin. Este fericită când este la școală și cu prietenii ei.

3. Nevoi și sprijin

Familia Aydın nu a strâns încă suficienți bani și mai au datorii. Așa că domnul Aydın trebuie să mai lucreze în străinătate pentru câțiva ani. Doamna Aydın consideră că atât ea cât și fiica

sa au nevoie de ajutor psihologic. Părinții săi încearcă să le sprijine, dar această situație este o povară grea pentru toată familia.

Doamna Aydin spune: „Eu și părinții mei suntem mai răbdători decât înainte. Acum înțelegem cât a fost de important să fim o familie.”

4. Viitorul și speranțe

Özlem Aydin speră să strângă bani suficienți să-și plătească datoriile pe cât de repede posibil. Vrea să fie o familie adevărată și să trăiască în pace.

„Nu mă simt confortabil și în siguranță” spune și dorește să-și redobândească libertatea.

„Vreau să-mi întâmpin soțul când se întoarce de la muncă ca orice altă femeie măritată.”

Ea își mai dorește ca fiica sa să fie fericită și să își petreacă restul vieții în liniște.

Cahide din Mersin

1. Plecarea și despărțirea

Cahide este casnică, are cinci fiice și locuiește într-o casă aproape de cea a părinților săi. Înainte ca domnul Sancar să meargă în străinătate, acesta lucra în construcții ca muncitor ocazional. El și familia sa nu aveau asigurări de sănătate deoarece nu avuseseră niciodată o slujbă pe termen lung. Ei au avut cinci copii, dar nu și-au putut permite să achite problemele medicale și acest lucru l-a făcut să-și caute o slujbă bine plătită. El nu avea o pregătire profesională sau educație. De aceea a trebuit să accepte să muncească în Iraq ca muncitor în construcții. Acolo puteau să-l plătească cât își dorea el. Deși era periculos să stai în Iraq din cauza războiului, nu a putut refuza oferta. Pe lângă aceasta, avea prieteni acolo care-l încurajau să vină să muncească cu ei.

2. Probleme și soluții

„Fiicele mele au fost furioase pe tatăl lor pentru că le-a lăsat.”

Fetele sunt de vârste diferite și au o relație foarte bună cu tatăl lor. Deși tatăl a încercat să le explice situația, copiii nu vor ca tatăl lor să locuiască departe de ele.

„Soțul meu dorește ca fiicele noastre să aibă o educație bună și să ducă o viață mai bună decât a noastră” adaugă mama, iar ei economisesc bani pentru educația fetelor și comunică în permanență cu profesorii.

Rudele lor se tem pentru domnul Sancar care este în Iraq deoarece încă sunt probleme. Vărul domnului Sancar a fost ucis într-un atac cu bombă în Iraq. În special cumnatul ei a fost împotriva plecării, iar acesta nu i-a ajutat niciodată deși este un om bogat.

„Și soțul meu a fost atacat. Mulțumită lui Dumnezeu a supraviețuit” spune doamna Sancar.

3. Nevoi și sprijin

Cahide Sancar este foarte supărată pe părinții săi. Ea mărturisește că niciodată nu au sprijinit-o deși pot face acest lucru. Copiii au nevoie de o figură autoritară acasă și acest lucru face ca totul să fie dificil pentru doamna Sancar. Ea trebuie să aibă grijă de toate de una singură și având cinci copii acest lucru implică multe probleme cotidiene și legate de școală.

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Această comunicare reflectă numai punctul de vedere al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a informațiilor pe care le conține.

„Când soțul meu ne vizitează, casa noastră se transformă într-o sărbătoare” spune Cahide și singura bucurie pentru soțul său o reprezintă succesul fiicelor la școală. Ori de câte ori vine în Turcia merge neapărat la școală pentru a obține informații despre fiicele sale.

4. Viitorul și speranțe

Familia Sancar vrea să strângă bani suficienți, lucru care le va permite să ducă o viață bună și să sprijine educația copiilor lor fără a cere ajutor de la părinți. Fetele duc dorul tatălui, iar ea dorește să-și petreacă cu toții viața împreună.

Anexă: Protocol pentru interviu

I. Preistoria plecării în străinătate: Cu ce fel de probleme s-a confruntat familia înainte de plecare? Care a fost picătura care a umplut paharul și i-a determinat să plece? Și-a găsit el / ea un loc de muncă înainte de plecare? Cum și-a ales el / ea țara de destinație (prieteni, familie peste hotare)

II. Reacția la plecare: Reacția familiei (partener, copii) și a cercului de apropiați (prieteni și colegi). Sentimentul persoanei care a plecat în momentul separării.

III. Afecțiunea și relațiile: Cum s-au menținut relațiile și atașamentul pe perioada separării? Cât de des se întâlnește întreaga familie? Cât de des sunt folosite alte mijloacele de a ține legătura (internet, scrisori, telefoane ..)? Ce fel de probleme rezolvă cel mai des cu partenerul lăsat în țară?

IV. Educația copiilor: Cum reacționează la succes sau eșec? Ce îi face fericiți în ceea ce privește școala?

V. Ajutorul primit de la celălalt membru al familiei care este în străinătate: Cum ?

VI. Viața în străinătate: Integrarea în comunitatea locală din străinătate. Sau mai degrabă în comunitatea națională din străinătate. Principalele dificultăți pe care le-au înfruntat? Cum își petrec timpul?

VII. Schimbarea: Cum este să trăiești separat? Care sunt avantajele și dezavantajele traiului separat?

VIII. Viitorul: Viitorul în ceea ce privește locul de muncă și familia. Care este cea mai mare dorință a lor?

Doriți să spuneți ceva ce a fost omis?

